

CORREFOC A GIRONA PÀGINES 14 I 15

El foc com element pagà de veneració prové de temps immemorials a terres catalanes. Els Diablers de l'Onyar, que celebren el seu vintè aniversari, preparen un gran espectacle pel proper 25 d'octubre durant les Fires de Girona.

ELECCIONS ALS EUA PÀGINA 18

El 15 d'octubre hi va haver el darrer assalt entre dos opositats que clamaven victòria en la lluita contra l'altre, en aquesta espècie de metamorfosi que ha patit la contesa electoral de la societat democràtica. Tots dos han apel·lat a la paraula 'change'.

'EL SENZILL' PÀGINA 28

Joan Busquets i Verges, *El Senzill*, va fer de maqui amb el grup de Marcel·lí Masana. Ara, el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs publica l'edició en català de les seves memòries: 'El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui'.

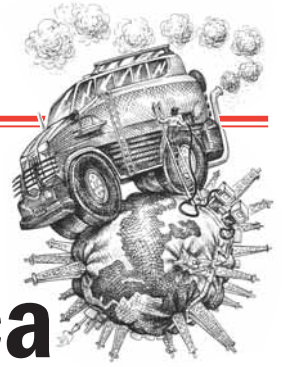
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N112

22 d'octubre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Catalunya no té alternatives previstes a la crisi energètica

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 17

El barril de petroli podria arribar als 250 euros el 2015

L'aigua del golf de Sant Cugat és il·legal

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

DAVID DATZIRA

La gespa d'aquest camp es rega amb aigua explotada dels aquífers sense cap concessió

Entitats pakistaneses i familiars exigeixen la llibertat de 10 encausats

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

Un centenar de persones van participar en un acte a la Universitat de Barcelona on es va exigir l'alliberament dels empresonats el mes de gener, que segons la policia formaven part d'una cèl·lula terrorista. Ells i els seus familiars ho neguen. D'altra banda, tots els detinguts el dia 16 d'octubre per Garzón han quedat finalment en llibertat.

Obren un procés penal contra quinze estudiants de la UAB

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 12

Els moviments socials units en la Campanya Contra les 65 hores

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5
AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

La crisi econòmica que trucava a la porta des de fa temps ha entrat

per quedar-se. Davant d'això, els moviments socials reunits a la Campanya Contra les 65 hores es mobilitzen per afrontar els seus efectes, com ara, els acomiadaments de Nissan.

EDU RAYNER

Els primers premis de la cultura lliure a Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

El dimarts 28 d'octubre es durà a terme a Barcelona la gala dels Òxcars, l'acte central d'una

setmana d'activitats durant la qual la ciutat esdevindrà la capital de la cultura lliure, un nou món que s'imposa davant una cultura restringida i elitista.

. EDITORIAL

La crisi perpètua

Es mitjans de comunicació ens encarreguem que la paraula crisi formi part de les nostres vides i la gent en parla tot esperant un futur més aviat desesperaçador. Segurament deu ser normal viure amb sous o pensions miserables, pagar una hipoteca de 1.200 euros o un lloguer de 900, compartir pis amb quatre persones, haver de tenir dues feines per poder viure i fer mans i mànigues per arribar a final de mes. El que ara anomenen crisi, moltes persones ja ho hem patit, ho patim i més que ho patirem, com podem observar aquests dies amb el cas de l'expedient de regulació de Nissan. Quan l'empresari veu perillar la productivitat dels dividends, el treballador és qui en pateix directament les conseqüències, tot i que, en aquest cas, l'empresa està molt lluny de tenir pèrdues. I aquests casos es multipliquen i s'estenen arreu. A banda de la situació actual, en trobem una altra de molt pitjor: la crisi perpètua o, dit d'una

altra manera, l'empobriment i l'endeutament econòmic que afecta la població catalana. Ambdós fenòmens arrelen a les bases del capitalisme, ja que sense l'empobriment d'un segment important de la població és impossible l'enriquiment econòmic d'una minoria anomenada *motor econòmic*. Però no hem d'oblidar que el capitalisme també té crisis cícliques, com l'actual, causades pel creixement exponencial que alimenta el propi sistema. Per tant, no cal ser economista per endevinar que, tard o d'hora, tot tornarà a la normalitat i es deixarà de parlar de crisi, d'estancament i de creixement zero. Però milions de persones continuaran en la pobresa més absoluta i moltes altres continuaran submergides entre les aigües turbulentes d'una supervivència injusta i difícil. I el més fòt de tot és que entre totes continuarem alimentant un model econòmic que ens fuetja diàriament, però que de tant en tant ens pica més fort.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Cooperem o competim?

Albert Martínez
directa@setmanaridirecta.info

Som crítics, alternatius, volem canviar el món, les imposicions, el model social, polític i cultural que ens ha tocat viure i tantes i tantes coses... Però, com ho fem? Primer de tot, deixar clar que, en la crítica, també m'hi inclou. Els espais de decisió on es parla sobre què farem i com ho farem són espais cooperatius o competitius? Més d'un cop he tingut la desagradable sensació que una assemblea es convertia en un espai on aquells i aquelles que hi eren havien de demostrar eficàcia, coneixements i capacitat d'anàlisi superior o, com a mínim, igual a la resta de persones presents a la sala. D'aquí es deriven els silencis d'aquelles persones que se senten insegures a l'hora de parlar, a l'hora d'expressar-se. Els típics xerrameques que parlen pels doscosits, que monopolitzen les assemblees, tampoc semblen

adonar-se del seu paper protagonista que força la invisibilitat de la resta. Les assemblees són molt importants i no poden esdevenir un espai de competència, han de ser forçosament un espai de cooperació, de suma, de participació, de parlar, però especialment d'escoltar, sense entendre el fet d'escoltar com el moment entre la nostra primera intervenció i la següent. Escoltar com a sinònim de comprendre, de compartir. És especialment esgarrifós veure com es boicoteja algú -activament o passivament- quan parla en una assemblea i, en canvi, es sobrevaloren les opinions d'altres només perquè són més experimentats. Evidentment, la maduresa és important, però des de la humilitat i el respecte, mai des de la prepotència.

Aquesta competència es trasllada, en moltes ocasions, més enllà de l'àmbit personal. Entre col·lectius, entre espais d'afinitat, també competim. Qui treu el millor cartell, qui

s'apunta la medalla, qui marca paquet davant d'una data significativa, com el Primer de Maig o el 12 d'octubre. Reproduïm allò que critiquem. Si som incapaços de cooperar entre diversos centenars de persones que volen treballar per modificar algun aspecte de la societat on vivim, com podem gestionar el dia a dia d'una societat diferent? També competirem en el nostre dia a dia? Potser d'aquí uns anys tornarem a manifestar allò que tots plegats lluitàvem per un món millor, per un món diferent, però no se sap perquè continuem tots i totes igual, ens hem aburgessat, ens hem acomodat i d'altres tòpics. Potser el rerefons de tot plegat és no haver sabut canviar les coses petites, les properes, les relacions, les formes de comunicar, els mecanismes de presa de decisions. Deixar de criticar per començar a respectar. Deixar de competir per començar a cooperar.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem anat a veure el que podria ser el nou local de la redacció del setmanari. Caldrà valorar com es podria fer el canvi de redacció sense deixar de publicar setmanalment la DIRECTA o si, al contrari, haurem d'esperar alguna època de vacances -Nadal, Setmana Santa o agost- que no hem de fer treball de redacció per poder canviar els ratolins i els teclats per les gavetes i les brotxes. Anímem a totes aquelles persones que col·laboren com a periodistes per la DIRECTA a fer de paletes, pintores o electricistes... Que el treball manual eixampla l'esperit! (diuen).

Fe d'errades:

La setmana passada vam cometre un error als peus de foto de l'article sobre els preus dels bars i menjadors universitaris. Per descoordinació entre el fotògraf i l'editor vam dir que a les fotos es veia la imatge de diversos menjadors públics i privats de la universitat. El cert és que una de les fotografies mostrava la sala on habitualment la Cooperativa d'Estudiants Llibertàries (COPELL) organitza els menjadors vegans, precisament per denunciar la privatització dels serveis universitaris i també la dificultat de trobar menjar d'origen no animal als voltants del barri on es troba el campus.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTICO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Sergi Picazo
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

, de dalt a baix

> Tot i que fa temps que la majoria de gent està patint els efectes d'un sistema econòmic que fa les seves vides cada dia més precàries, sembla ser que la crisi econòmica que trucava a la porta des de fa temps ha entrat per quedar-se. Davant d'això, els moviments socials units a la Campanya Contra les 65 hores s'estan mobilitzant per afrontar els seus efectes. Alhora, la DIRECTA ha parlat amb diversos d'aquests moviments per veure com creuen que es pot actuar davant de la crisi des del seu àmbit i amb el geògraf radical David Harvey sobre la supervivència del sistema.

PAÏSOS CATALANS · IMPULS DE LA UNITAT D'ACCIÓ DAVANT LES POLÍTIQUES NEOLIBERALS APROVADES PER LA UNIÓ EUROPEA

La campanya contra les 65 hores estén el seu missatge per fer front a la crisi

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa temps que la crisi econòmica estava trucant a la porta i sembla ser, per tots els indicadors econòmics, que a hores d'ara ja ha entrat fins a la cuina. Després d'uns anys de creixement econòmic basat gairebé totalment en el totxo i l'especulació immobiliària i financera, l'esclat del que s'ha anomenat *bombolla immobiliària* era quelcom previsible a causa de la seva pròpia insostenibilitat. I és que -com diuen molts analistes, tant anticapitalistes com procapitalistes- només estem davant de la punta de l'iceberg d'una situació que, probablement, anirà a pitjor. Però la pregunta segurament seria: pitjor per a qui?

Tot i que ara s'està parlant de crisi, fa temps que, per la majoria de gent, la situació econòmica s'ha instal·lat en la precarietat, tant laboral com vital. El problema és que, ara, les coses els començaran a anar encara pitjor, si és que això és possible. Un exemple clar de tot això són els expedients de regulació d'ocupació (ERO) que moltes empreses estan aprofitant per dur a terme quan veuen que els seus beneficis -tot i ser multimilionaris- no són tan grans com abans. A Catalunya, per exemple, si durant tot l'any 2007 es van destruir més de cinc mil llocs de treball, des d'inicis d'any ja se n'han destruït més de set mil. I pel que s'ha vist aquestes últimes setmanes, els intents de les empreses de presentar ERO continuen. Nissan ja ha anunciat la destrucció de 1.680 llocs de treball a la seva fàbrica de la Zona Franca. L'empresa Frigo també ha anunciat les seves intencions de deixar 268 treballadors i treballadores al carrer. Pirelli, a Manresa, o Simon, a Barcelona, són dos altres exemples del que està passant arreu del territori.

De les 65 hores a la crisi

Com si veiessin venir la crisi, l'11 de juny, els dirigents de la UE van aprovar la Directiva de Temps de Treball a través del seu Consell de Ministres. Aquesta Directiva, que s'emmarca dins el procés de liberalització que està duent a terme la UE, permetria treballar fins a 60 hores la setmana, 65 hores a les feines que tenen guardies -com la infermeria o el cos de bombers- i, en funció dels contractes, fins a 75 hores cada set dies. Davant d'aquesta situació i de la nul·la intenció mostrada pels dirigents sindicals de CCOO i UGT de fer-hi front, la Xarxa Contra els Tancaments i la Precarietat va convocar diferents moviments socials de la ciutat de Barcelona per contrarestar la proposta des de la base. D'aquesta manera va sorgir la Campanya Contra les 65 hores. El manifest de presentació exposa els motius de la

Manifestació contra les 65 hores, el divendres 17 d'octubre a Barcelona

seva existència: "Perquè pretenen fer-nos retrocedir un segle invalidant la jornada màxima setmanal de 48 hores, perquè tracta d'imposar l'augment de jornada mitjançant acords individuals entre treballadors i empresa i perquè estan enviant milers de treballadores a l'atur en comptes de reduir la jornada laboral". Actualment, la campanya compta amb més d'un centenar d'adhesions, que van des de sindicats i seccions sindicals combatives d'alguns dels sindicats majoritaris fins a organitzacions polítiques i col·lectius de diferents barris.

Per bé que l'objectiu inicial de la Campanya ha estat la lluita contra la Directiva de les 65 hores, la situació de crisi econòmica i els efectes que està tenint sobre la major part de la població han fet que la Campanya considerés oportú ampliar el seu àmbit d'actuació. Així doncs, ha començat a aglutinar els moviments socials al voltant de la campanya per fer front no només a la setmana de 65 hores, sinó també als efectes de la crisi. Com declara Oscar Simón, membre de la campanya: "Es manté -com no podria ser d'una altra manera- la reivindicació de la retirada de les 65 hores", però a la vegada també es vol "generar un espai per defensar que la crisi no la paguem els de sem-

pre". Més enllà dels efectes sobre les persones treballadores, la campanya també vol actuar contra les mesures derivades de la crisi com la Directiva de Retorn de la UE. En aquest sentit, Simón afirma que "no és que es barregi

"L'objectiu inicial de la campanya ha estat la lluita contra la Directiva de les 65 hores, però la crisi econòmica ha fet que aquesta s'ampliés"

tot", sinó que per la gent que forma la Campanya "s'entén que les retallades de drets -siguin les que siguin- formen part de l'estratègia de la classe dirigent per fer-nos pagar la crisi".

Una de les primeres accions que va dur a terme la Campanya va ser convocar una manifestació alternativa a la dels sindicats majoritaris el 7 d'octu-

bre passat a Barcelona. Aquest dia de protesta contra l'augment de la jornada laboral convocat per la Confederación Europea de Sindicatos (CES) a nivell europeu pretenia protestar contra la jornada de 65 hores, però segons Simón "la CES es va plantejar la manifestació tan sols per complir l'expedient". Per la seva banda, la manifestació alternativa convocada per la campanya va congrega prop de 3.000 persones. Més enllà de l'assistència, però, la manifestació es plantejava com un tret de sortida per anar ampliant la campanya a tots els sectors que s'hi vulguin implicar i, alhora, mostrar la voluntat de mantenir-la en el temps per poder tenir un espai unitari contra els efectes de la crisi.

Un dels objectius de la campanya és el de l'expansió: la inclusió de més moviments socials de Barcelona i l'extensió de la campanya més enllà de la ciutat, és a dir, aconseguir que sorgeixin nuclis de resistència a altres zones del territori. Per dur a terme aquesta feina, s'ha creat una comissió d'extensió dins la campanya. De moment, a Molins de Rei, a Sant Vicenç dels Horts i a Sabadell ja existeixen nuclis de gent que està preparant accions. Per altra banda, és molt probable que a l'Hospitalet també es comenci a treballar el tema.

> Properes mobilitzacions el 15 i el 29 de novembre

Després de la manifestació del 7 d'octubre, la campanya està preparant noves mobilitzacions pel mes de novembre. La propera convocatòria serà el dissabte 15 de novembre. Es farà un acte polític a Barcelona que pretén portar gent d'arreu del territori perquè expliqui i doni a conèixer les accions que estan duent a terme contra la crisi. Alhora, també es vol comptar amb treballadors i treballadores de les diferents empreses en lluita. Per altra banda, sota el lema *Que la crisi la paguin els rics*, s'està preparant una gran manifestació unitària a Barcelona pel dissabte 29 de novembre, on s'espera que participin els diferents moviments socials i col·lectius, però també les treballadores de les diferents empreses en lluita.

EDUARDO DIAZ

, de dalt a baix

CATALUNYA · ELS MOVIMENTS SOCIALS OPINEN

Quin paper han de jugar els moviments socials davant la crisi?

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

La paraula crisi econòmica apareix constantment a tots els mitjans de comunicació i s'escriurà centenars de vegades més. El que costa més de veure és l'opinió dels diferents moviments socials sobre el tema. Per això hem volgut recollir la resposta de diverses persones membres de diferents moviments socials de base davant una mateixa pregunta. Des del corresponent àmbit d'actuació, aquestes han estat les seves respostes.

JORDI BORRÀS

ENRIC DURAN XARXA PEL DECREIXEMENT

Les aportacions des del decreixement han de ser diverses. Cal fer visible la incapacitat que té el poder econòmic per solucionar la crisi del seu model, perquè aquest depèn del creixement exponencial que no es pot mantenir, perquè estem arribant als límits físics del planeta. Els moviments socials hem de ser capaços de generar el conflicte social necessari perquè cada cop sigui més la gent que es negui a mantenir el sistema actual i participi en la posada en marxa del decreixement: una altra manera de viure basada en el localisme, les relacions comunitàries i el canvi de model de producció i consum.

DAVID KARVALA PLATAFORMA ATUREM LA GUERRA

La guerra contra el terror és realment la lluita dels dirigents dels EUA -i de la UE- pel petroli i pel poder al món. Amb la crisi, recorreran més a les armes. L'Estat espanyol ha gastat 1.100 milions d'euros en l'ocupació de l'Afganistan. S'haurien de dedicar aquests diners a feines dignes i serveis socials, no a la guerra. Per tant, continuarem les mobilitzacions: per la retirada de les tropes de l'Afganistan (mani 22-N) i dins la campanya europea contra l'OTAN.

NÚRIA VINYET NO AL PLA CAUFEC

Ja ho diuen els castellans, "la abaricia rompe el saco"... i el pla Caufec-Porta BCN és -potser- un bon exemple d'això. Un projecte urbanístic desproporcionat que ha ajudat a fer que tot peti. Assumim que una de les opcions més interessants davant la (seva) crisi actual és ajudar a perpetuar-la i aguditzar-la. Fer que projectes com el pla Caufec, actualment en construcció, siguin més cars: sabotejar-los.

ESTHER VIVAS XARXA DE CONSUM SOLIDARI

Cal endegar campanyes unitàries per denunciar les causes i les conseqüències de la crisi i estar preparats per respondre a possibles fallides del sistema financer. La crisi econòmica s'ha de relacionar amb la crisi alimentària. En l'àmbit del consum i l'agroecologia, plantejem alternatives concretes com la sobirania alimentària, els circuits curts de comercialització o el consum crític, entre d'altres. És evident que el model econòmic no funciona i cal defensar la necessitat d'un canvi radical.

ALVARO PORRO CRIC, REVISTA OPCIONS, WWW.OPCIONES.ORG

Pot portar oportunitats de transformació. Pels que cridem pel consum conscient i transformador, és el moment de ressaltar la fragilitat d'un sistema que ens porta a un model de vida qüestionable. L'any 2001, a l'Argentina, la xarxa d'intercanvi va ser una solució per milers de persones perquè alguna gent havia treballat el tema quan no era tan necessari. És el moment que les lluites pels canvis estructurals es retroalimentin amb la transformació quotidiana i tangible a casa, al barri, al mercat... És el moment per donar a conèixer alternatives i mostrar que podem viure millor amb menys.

ADA COLAU V DE VIVENDA DE BARCELONA

La crisi obre la possibilitat de trencar amb la cultura especuladora i propietària. La gent comprova que el que deien els poders públics i financers era mentida: que el preu de l'habitatge sempre pujaria, que l'habitatge era la millor inversió... Perquè la crisi es decanti cap a la garantia de drets socials com el de l'habitatge cal que connectem amb el malestar social i refor-

cem els processos de politització de les hipotecades, les víctimes de lloguers abusius, d'assetjament immobiliari... Hem de demostrar que hi ha alternatives a la mercantilització com les cooperatives de cessió d'ús, entre d'altres.

LUÍS BLANCO XARXA CONTRA ELS TANCAMENTS I LA PRECARIETAT

En aquesta crisi, l'esquerra ha de recuperar espai ideològic, polític i social i denunciar el fracàs del neoliberalisme i del lliure mercat. La mobilització social és l'única resposta possible davant d'aquesta situació. Des de la Xarxa, hem de lluitar contra els acomiadaments, els tancaments i la privatització dels serveis públics i pel manteniment i la millora de les pensions públiques i d'altres prestacions, sobretot la de l'atur. La confluència de les mobilitzacions contra els ERO és una prioritat, ja que només una resposta unitària i contundent pot impedir que la crisi la paguem la gent de sempre.

SERGI SALADIÉ COORDINADORA ANTICEMENTIRI NUCLEAR DE CATALUNYA

Des dels moviments socials que lluitem contra les centrals nuclears i la utilització massiva i centralitzada de combustibles fòssils per l'electricitat hauríem d'exigir el tancament de les centrals nuclears i la no construcció de noves centrals tèrmiques, a través de la difusió social, teòrica i pràctica de mecanismes d'estalvi i eficiència i a través de la promoció de nous sistemes de generació distribuïda, socialment i territorialment, d'energia elèctrica i tèrmica basada en fonts renovables. Només així podem assolir un sistema ambientalment més respectuós, econòmicament més viable i socialment més just.

JOSEP MARIA YAGO SUAU COORDINADORA TARRAGONA PATRIMONI DE LA PAU

Els moviments antimilitaristes hauríem de potenciar la infectació amb altres moviments per denunciar la relació entre capitalisme, globalització i guerra permanent i mostrar que les crisis les generen els mateixos que se'n beneficien (per exemple, els fabricants i exportadors d'armes), mentre les acaben pagant la gent treballadora i la ciutadania, per no parlar dels habitants de països explotats i empobrits, que ho fan des de fa temps. A més, permeten vendre seguretat, privatitzar exèrcits i, evidentment, retallar drets i llibertats.

JOSEP CRUELLES ASSEMBLEA BOLIVARIANA DE CATALUNYA

A l'Amèrica Llatina la crisi neoliberal va ser evident molt abans. La contestació d'aquest model a través de polítiques antiimperialistes va posar sobre la taula la discussió sobre el socialisme. Les discussions i experiències de transformació que es proposen són una referència real que un altre món és possible. Recolzar les experiències més avançades dels processos i trencar el bloqueig informatiu forma part del mateix objectiu: treballar per visualitzar que només és possible una sortida socialista a la crisi del model capitalista.

PASQUAL AGUILAR PLATAFORMA NO A LA MAT

Creixement econòmic és sinònim d'explotació i destrucció del territori. Els moviments socials hem de recrear una nova noció de progrés que valori la qualitat del medi ambient i les aspiracions a una vida digna amb serveis públics eficients i universals. Nosaltes plantejem la necessitat de subs-

tituir l'actual model energètic centralitzat per un model basat en la proximitat de la generació al lloc de consum i l'aplicació de les energies renovables. Depèn de nosaltres que l'avenç cap a aquest model impliqui un canvi social a través del qual la població s'autogestioni i deixi de banda els grans grups energètics.

CRISTINA FERNÁNDEZ ESPAI PER LA DESOBEDIÈNCIA DE LES FRONTERES

La crisi fa que les fronteres siguin més presents que mai. Pujada d'hipoteques, crisi a la construcció, tancament d'empreses, etc. Unes conseqüències que afecten tothom, però de manera especial la població migrant: la pèrdua del lloc de treball implica la negació de drets, la possibilitat de ser retornada amb una prohibició d'entrada, la condició d'*irregular* i la possibilitat de ser detinguda o expulsada. Des dels moviments socials cal evidenciar que les persones no som mà d'obra i que les migrants són persones amb drets, independentment de la crisi i del mercat laboral.

DAVID FERNÁNDEZ COOP57 I XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA (XES)

Fonamentalment, cooperar i reforçar les alternatives econòmiques socials existents, recuperant la *militància*, també, en els afers econòmics. Canalitzar la indignació per sortir del sistema establert i socialitzar la construcció d'un sector d'economia solidària que fomenti la coherència en el treball i la responsabilitat en el consum. Hem de recuperar l'autogestió del nostre futur, promoure la transparència i exigir que els plats trencats els pagui qui ha esmicolat la vaixela. Ja està demostrat que una altra economia, al servei de les necessitats humanes, és possible. La que és impossible és l'actual.

BARCELONA · DAVID HARVEY, GEÒGRAF I URBANISTA, AUTOR DEL LLIBRE 'PARÍS, CAPITAL DE LA MODERNIDAD'

“Sempre hi ha hagut una contradicció entre la teoria neoliberal i les seves pràctiques”

David Harvey (Gillingham, Gran Bretanya, 1935) geògraf i urbanista, es professor a la City University of New York. Autor de diversos llibres, entre ells 'Breve historia del neoliberalismo' (Akal, 2007). Coincidint amb la publicació del seu nou llibre 'París, capital de la modernidad' (Akal, 2008), Harvey va venir a Barcelona per parlar a les Jornades de reflexió sobre la ciutat, la crisi financera i la nova política dels moviments socials, organitzades per l'Observatori DESC i la Universitat Nòmada. La DIRECTA va tenir l'ocasió de parlar amb ell sobre la crisi, les seves causes i les seves conseqüències.

Guillem Boix
redaccio@setmanaridirecta.info

Els episodis recents de nacionalització de bancs semblen una contradicció amb el discurs neoliberal, estem veient el final del model neoliberal de capitalisme?

No crec que el model neoliberal estigui esgotat, crec que el neoliberalisme teòric que es va començar a aplicar a finals dels 70 i principis dels 80 va acabar amb la crisi mexicana de 1983, quan el Fons Monetari Internacional -que no es una institució neoliberal, sinó una institució del poder estatal- i el Departament del Tresor dels EUA -una altra institució del poder de l'Estat- van pagar la fiança perquè els mexicans paguessin els seus deutes als banquers de Nova York. No crec que aquest tipus d'intervenció s'ajusti a la teoria neoliberal. Sempre hi ha

“Els governs sempre han estat socialitzant els riscos i privatitzant els beneficis, això és la pràctica real del neoliberalisme i el que estan fent ara”

hagut una contradicció entre la teoria neoliberal i les seves pràctiques, unes pràctiques que han servit per salvar les institucions financeres i han fet recaure els costos sobre la gent. Veig el que està passant ara té una coherència total amb la pràctica dels últims 30 anys. L'única diferència que veig en la crisi actual és que aquest cop és més gran i més explícita. Els governs sempre han estat socialitzant els riscos i privatitzant els beneficis, això és precisament el que ha caracteritzat la pràctica real del neoliberalisme i és el que estan fent ara. **Els majors nivells d'inversió de capital immobiliari a Catalunya respecte a la resta de la UE poden intensificar els efectes de la crisi aquí?**

Sempre que hi ha una sobreinversió massiva en valor immobiliari, les

conseqüències són molt serioses quan explota la crisi. Tanmateix crec que és molt important entendre fins a quin punt les institucions financeres estan lligades al sector immobiliari. Per exemple, a Suècia, l'any 1992 el sistema bancari va fer fallida per la seva implicació directa en l'especulació urbanística. No sé fins a quin punt el sistema bancari d'aquí està lligat a l'especulació immobiliària. Per exemple, no sé quin és el percentatge de la inversió immobiliària que té un caràcter internacional, especialment al sud de l'Estat espanyol. Potser ve d'Àlemanya, de Rússia...

Quin creus que és el desenvolupament que podem esperar per ciutats com Barcelona, fortament lligada als processos d'especulació urbanística?

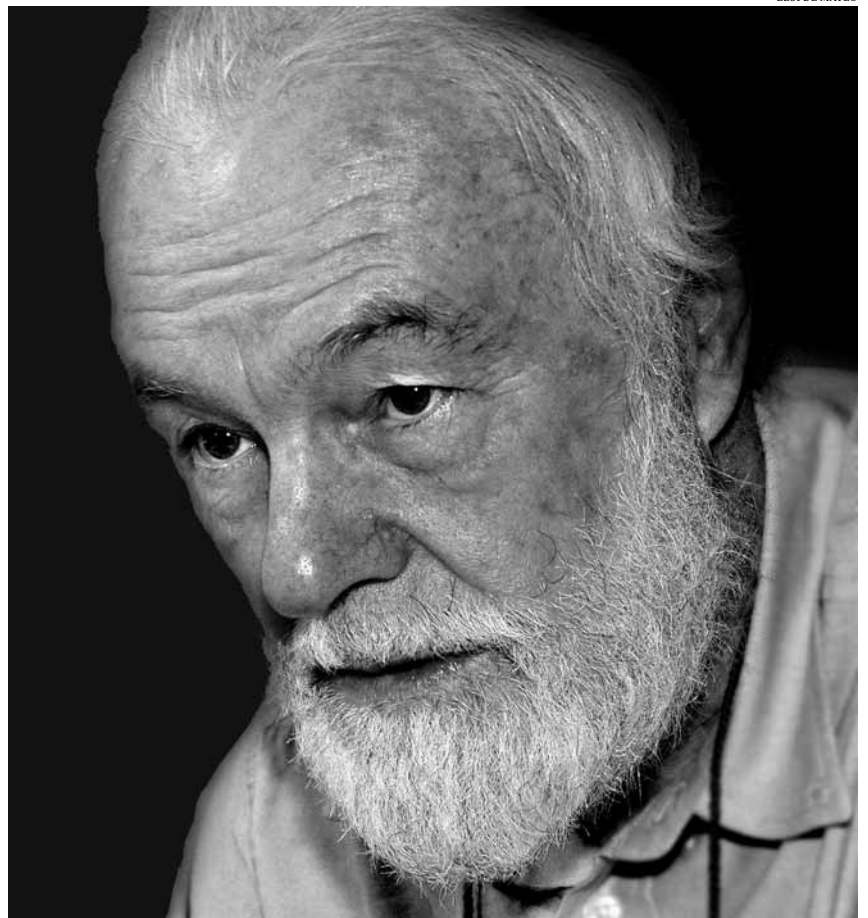
Els interessos dominants a les ciutats, els inversors, els financers... hauran de fer un pas enrere en el que estan fent. Cosa que, en certa mesura, fa que els moviments socials tinguin l'oportunitat de tenir una veu més forta a l'hora de definir les coses, en comptes de mobilitzar-se en contra. Tenint en compte que -ara- la pressió per la gentrificació i la pressió especulativa seran menors, es presenta una bona oportunitat pels moviments socials, per reafirmar-se i per tenir un rol més important en la definició de la ciutat.

En un article recent defenses la necessitat de lluitar pel “dret a la ciutat”, pots definir una mica més aquest concepte?

Ho hem d'entendre a dos nivells. D'una banda, és el dret de les persones d'accedir a tots els recursos que configuren la ciutat. Però, d'altra banda, crec que hi ha un dret més profund, que és el dret de participar en l'acció col·lectiva per canviar la ciutat, empènyer-la en una direcció diferent. És a dir, participar i redefinir el procés de decisió sobre com ha de ser la ciutat i com ha de ser la vida a la ciutat.

Quines són les eines que té la geografia radical per intentar millorar el desenvolupament de les ciutats?

Tothom parla de la crisi de les hipotèques *subprime*. Però jo crec que, si ens fixem en la dimensió espacial, és a dir, les característiques geogràfiques dels desnonaments que s'estan duent a terme, el que veiem és que ens enfrontem a una crisi urbana amb

ELOI DE MATEO

“Cal veure, per exemple, de quina manera els moviments socials han colonitzat certs espais urbans, els han canviat i han aconseguit reorquestrar la vida urbana al seu voltant”

una configuració local molt específica. Als EUA ens enfrontem als *Katrina*s financers que destrossen els barris pobres de les ciutats americanes

com Cleveland o Baltimore. D'altra banda, trobem un altre aspecte de la crisi de les *subprime* a Califòrnia i Florida, una crisi derivada de la sobreconstrucció de segones residències. Crec que aquí coneixeu força bé aquest tipus de crisi. Hem de defensar que els ajuntaments impulsin programes que s'enfrontin a les onades de desnonaments i generin eines que ajudin la gent més pobre a mantenir els seus habitatges. En el fons, aquesta és una solució geogràfica. En lloc d'intentar salvar els bancs, el que necessitem és enfrontar-nos a la crisi des d'aquelles àrees urbanes que més pateixen les conseqüències de la crisi, que són els barris pobres.

En quina part de la societat actual ens hem de fixar a l'hora de trobar alternatives viables?

Hem de fixar-nos en dues coses. En primer lloc, no ens trobem en una situació en què el neoliberalisme hagi estat imposat sense crítica ni resistència, hi ha molta gent molt crítica amb la manera com s'està desenvolupant

l'economia global. S'estan experimentant i definint nous models de vida urbana en diferents llocs i circumstàncies. Per exemple, els moviments socials han colonitzat certs espais urbans i han aconseguit reorquestrar la vida urbana al seu voltant. En segon lloc, ens hem de fixar en alguns dels aspectes del desenvolupament capitalista. Per mi, un dels temes clau és que, si comencem a enfrontar-nos al mercat com a forma de coordinació, necessitarem sistemes alternatius de coordinació, ja que vivim en un món molt complicat. Per tant, em sembla molt important definir quines tecnologies -especialment pel que fa a la comunicació electrònica- tenen un potencial realment progressista.

+ INFO

<http://davidharvey.org>

, impressions

Hernan Córdoba · La Ciutat Invisible
opinio@setmanaridirecta.info

Apunts sobre la crisi i el 'capitalisme refundat'

Ja fa setmanes que sentim parlar sobre la crisi econòmica, que només ha aparegut després de les vacances i que diàriament omple pàgines i pàgines i minuts de les notícies. Algunes ho van saber preveure arran d'allò que ara està mig oblidat anomenat *subprime* o, més a prop, amb el progressiu refredament del sistema hipotecari i immobiliari. Eren aquells temps de bonança, amb un Estat engreixat gràcies als impostos derivats del totxo i el formigó, temps de promeses, de diners per fills, per llogaters, per les persones dependents...

Tot aquell paradís del liberalisme social ara cau de genolls davant la insostenibilitat general del lliure mercat i la seva pràctica desfermada i apareixen sacs i sacs de diners dels estats per tirar endavant el que ja estem anomenant *refundació del capitalisme*. Després d'aquella gran portada del diari *Público* amb un dòlar amb la cara de Marx i la frase *In Marx we trust* hem assistit veritablement a un intervencionisme que només entrava en els malsons dels defensors del capitalisme global intensiu. Molts especialistes parlen d'una situació de desconfiança general com la que es va desfermar als EUA a principis dels anys trenta. En aquell moment, lluny de les esperances de les esquerres, no es va condemnar la usura desmesurada que havia portat a aquella situació ni es va procedir a la nacionalització dels sistemes bancaris, fet que hagués trencat amb el cercle viciós de la creació de moneda únicament com a deute. Ben al contrari, temps després va quedar demostrat que l'únic que es va produir, a banda de

la misèria de milions de persones, va ser el canvi de mans de les grans fortunes i la concentració i concentració dels grans bancs supervivents en la nova Reserva Federal i l'aparició del model dels bancs centrals, on bancs i Estat seuen a les mateixes cadires.

Veiem aparèixer els estats aportant quantitats massives de

fons per garantir la liquiditat als bancs i sanejar els seus balanços, cada cosa pel seu motiu. La primera, perquè com que el diner només es genera com a deute contret amb una entitat bancària, si no hi ha liquiditat, ni la gent ni els bancs no poden complir la seva funció dins del cicle del capital -l'un gastar i l'altre finançar- i, així, poden emetre nova moneda-deute i extreure el seu benefici de l'operació. La segona pren un caràcter més de prevenció i de por. És evident que, si les entitats bancàries presenten de forma generalitzada pèrdues en els seus balanços, la crisi de confiança, ja no en el propi sistema -més metafísica-, sinó en les entitats financeres, és a dir, en la seva gestió i capacitat de fer la seva feina, es veurà agreujada. Si això succeeix, l'escenari previsible és el de la retirada massiva dels fons, fet que portaria als bancs a la impossibilitat de tornar un diner que no posseeixen, però amb el qual han especulat i han obtingut beneficis increïbles. Això ja s'està produint. Només cal veure com augmenta sense fi la demanda d'or i de caixes fortes arreu dels països. A més, la seva capacitat de concedir crèdits -que és la seva capacitat de generar (se) diners- cauria en picat i s'acostaria a la fallida. És el que algú ha descrit com fer "una transfusió massiva de sang a algú que pateix una hemorràgia interna", que lluny de solucionar de soca-rel el problema, el perpetua. Això sí, deixant la banca que ha viscut de la usura en una bona situació per continuar-ho fent.

Els estats bé que ho saben i són perfectament conscients que, amb la caiguda dels bancs, el sistema tal

com l'entenen ara se'n va en orris. Se'ls presenta l'oportunitat històrica de forçar una nacionalització de la banca, que iniciaria altres problemes com la corrupció, però que és una opció del tot rebutjada per la banca, que només està acceptant seminacionalitzacions o tuteles momentànies sobre la seva gestió. Hem de témer, però, que definitivament aquesta no serà l'opció presa.

Aquell paradís del liberalisme social ara cau de genolls davant de la insostenibilitat general del lliure mercat i la seva pràctica desfermada

Així, cada vegada ens sentim més temptats d'afirmar que, amb els nostres impostos, estem pagant unes vacances a aquells que no han practicat la usura amb prou mesura perquè el sac no es trenqués i, a més, els estem donant via lliure perquè ho continuïn fent en un futur, tot dilapidant els recursos naturals i perpetuant la desigualtat entre els qui tenen i els qui han de demanar. Potser aquesta *refundació del capitalisme* no és gaire més que una baixada de pantalons de les democràcies liberals davant els poders reals: la banca, garant d'aquesta maquinària que anomenem sistema capitalista.

Josep Maria · Salvem el Crit-Arítjol
opinio@setmanaridirecta.info

La canonada de Mont-ras, una nova mostra de mala gestió

És evident que es podia haver aprofitat el desdoblament de la C-31 per fer passar aquesta infraestructura. Fins i tot, si ens haguessin fet cas i s'hagués fet la via verda pel costat del camí ral, s'hauria pogut aprofitar per passar-hi aquesta canonada. Però estan acostumats a anar a la seva -cada ajuntament i la Generalitat per sobre de tots-, a fer i desfer tantes vegades i malbaratar tants diners com calgui. Total, ho paguem els ciutadans. Amb el tema de la via verda ja ens han demostrat quina mena de governants tenim i com actuen. Amb mentides i amb la seva

prepotència van fer creure que no es podia canviar el projecte i que només es podia passar pel costat de la riera, encara que hi hagués un informe negatiu de l'ACA. Finalment han perjudicat els pagesos i han afavorit qui més els ha convingut, com és el cas descairat i vergonyós del propietari de la finca de Can Regàs. Li han tret la via del mig de la finca per fer-la passar -en aquest cas sí- pel costat del camí ral. Veient tanta absurditat, ara que han aconseguit fer fora bicicletes i vianants, no ens estranyaria gens que aprofitessin l'excusa de la canonada per construir una

La ciutadania hauria de ser capaç d'obrir els ulls i recuperar la gestió, al marge de partits i d'ideologies polítiques obsoletes i inútils

carretera nova i ampla pel camí ral, tot sentenciant a mort la plana de l'Aubi. En són capaços.

Pitjor no ho poden fer. Fa temps que s'ha perdut el respecte pel nostre territori i pels ciutadans. I és que, com assegura l'expolític i neuròleg David Owen, a molts polítics, el poder els provoca una malaltia coneguda com la *síndrome d'Hubris*, que els produeix un excés de confiança en si mateixos, el menyspreu dels consells i la realitat i un estat de paranoia que els fa considerar enemics tots aquells que discrepen de les seves idees o decisions, tal com hem pogut

comprovar molt directament nombrosos col·lectius ecologistes i ciutadans durant aquest mandat d'esquerres i ecologista.

Veient els mals resultats d'anys de governs de tots els colors, que han portat el país a una situació caòtica i a un pessimisme realment preocupant, la ciutadania hauria de ser capaç d'obrir els ulls i ser conscient que aquesta democràcia és una autèntica farsa i que cal recuperar la gestió, al marge de partits i d'ideologies polítiques totalment obsoletes i inútils. És inevitable que cada vegada menys gent vagi a votar.

Abdessamad Lahib · Doctor en Antropologia de la Salut per la Universitat de Granada i extemporer
opinio@setmanaridirecta.info

Què es vol dels immigrants?

Els incidents ocorreguts a la localitat de Roquetas de Mar, a la província espanyola d'Almeria, el mes de setembre passat, posen de manifest el fracàs d'una part de la política migratòria a l'Estat espanyol. Fins aleshores, el govern de l'Estat i els partits parlamentaris que configuren l'oposició aposten per una immigració regulada com a forma d'ordenar els fluxos i acabar amb la immigració clandestina. I ensems aposten per la integració dels immigrants ja instal·lats a l'Estat.

La integració és incompatible amb la temporalitat, amb l'aïllament i la segregació, amb l'exclusió i la marginalitat

Tant el partit del govern i els de l'anomenada oposició com les institucions que controlen han fet servir la política de cupons en la contractació d'estrangers al país d'origen, sempre en funció de les necessitats del mercat laboral. Aquestes polítiques han estat dirigides a països que ni tan sols constitueixen una pressió migratòria per l'Estat, com ara Polònia o Ucraïna, i a voltes en funció dels interessos de grups econòmics com els empresaris de la maduixa de Huelva, que demanen només dones.

Missatge (1): la immigració ha d'estar subjecta a les necessitats del mercat, si aquestes necessitats desapareixen, els immigrants han de retornar als seus països. Els drets adquirits poden ser qüestionats o suprimits segons els moviments del mercat.

S'ha fet servir la regularització com a mecanisme per reduir la borsa d'immigrants irregulars i la seva presència en l'economia submergida. Tots els governs de l'Estat, independentment del seu color, han desenvolupat polítiques de regularització, tot i que després ho han qüestionat.

Missatge (2): les regularitzacions creen un *efecte crida*, per tant són un error que cal evitar i, per això, cal convidar a retornar (expulsar) les persones en situació irregular. La immigració clandestina és necessària en els moments de bonança econòmica, ja que proporciona mà d'obra barata flexible i amb molts pocs drets reconeguts. Quan les condicions canvien, aquestes immigrants es troben davant el dilema de ser expulsades o esdevinir delinqüents si es queden al país, segons la darrera directiva europea de retorn.

Si tota la immigració fos regular, seria una mà d'obra amb drets similars a la població autòctona. No seria, però, prou barata, ja que probablement els seus països d'origen exigirien l'aplicació dels convenis laborals de cada sector, garanties per l'allotjament i que aquest fos digne i en condicions saludables per a totes les persones migrades. És probable que també estiguessin més protegits a nivell sindical, ja que les organitzacions sindicals es veurien obligades a fer una tasca que habitualment abandonen quan es tracta d'immigració irregular. I tampoc no seria prou flexible, tal com ara requereixen determinats sectors del mercat.

En època de crisi tampoc no se'ls podria expulsar com ara es fa amb la immigració irregular, encara que sempre se'ls podria convèncer per retornar als països d'origen amb compensacions econòmiques.

Queda en mans de les veus polítiques el qüestionament subtil de la presència d'immigrants,

PACO GARABATO

benestar, el mínim que cal exigir és la integració. És intolerable que hi hagi immigrants no integrats.

La integració és incompatible amb la temporalitat. Pel simple fet d'haver de retornar al cap d'uns mesos al país d'origen, no es donen les condicions objectives (temps i recursos), o personals (motivació) per reeixir, ni de bon tros, en un procés d'integració d'aquesta mena.

La integració és incompatible amb l'aïllament i la segregació. Com menor és el contacte entre la població autòctona i immigrant, més reduïda és la possibilitat del coneixement mutu dels codis culturals, d'emprendre el llarg camí del mestissatge i la creació del nou context social amb el qual sentir-se identificats. Malauradament, ens trobem immersos en un procés de forta guetització, especialment notable en l'àmbit veïnal (barris) i educatiu (escoles), i les conseqüències a llarg termini no auguren res de bo. En determinades zones de l'Estat, com ara al ponent d'Almeria, l'índex de segregació d'algunes poblacions africanes és més gran que no pas el de la població negra dels Estats Units.

La integració és incompatible amb l'exclusió i la marginalitat. Quan les persones no tenen les necessitats mínimes cobertes; quan per les seves vides no passen trens d'oportunitats, sinó d'altres que els porten a la precarietat absoluta, a la ignorància, a l'analfabetisme i consegüentment, a ser preses fàcils de la droga, la prostitució i la delinqüència; quan això passa, no hi ha integració.

Començar per aquí requereix voluntat política, recursos, esforços, imaginació i creativitat. Sembla que les voluntats polítiques, ara per ara, tenen altres prioritats i la immigració s'utilitza només amb finalitats electorals, per dividir més la classe treballadora i per a crear debats de cortina de fum.

qüestionar els seus drets i responsabilitzar-los de l'atur de la població autòctona per, tot seguit, anunciar sense embuts -com si fos normal i compatible amb l'estat de dret- que la prioritat de l'ocupació la tindria la mà d'obra autòctona.

Pel que fa a la integració, sembla que no interessa a gairebé ningú obrir un debat seriós sobre el tema: Com ha de ser aquesta integració? Quin paper han d'assumir

les institucions públiques i la societat en general?

Es generalitza l'associació entre integració i assimilació. Els que arriben han d'assumir la responsabilitat de fer els canvis en les seves conductes, capacitats i hàbits per, en definitiva, assemblar-se a un ciutadà estàndard, a un prototip d'espanyol que ningú no sap on es troba.

Missatge (3): per ser dins l'Estat i gaudir dels drets de l'estat del

Rica Garcia · Observatori DESC Barcelona i campanya Qui deu a qui?
opinio@setmanaridirecta.info

Crisi econòmica: qui deu a qui?

Aquests dies es fa, a diversos països, la Setmana d'Acció Global contra el Deute i les Institucions Financeres Internacionals. L'objectiu és denunciar la il·legitimitat del deute extern i els seus impactes sobre les poblacions del Sud i exigir solucions definitives. Però, també, posar sobre la taula els enllaços entre la problemàtica del deute extern i qüestions com la sobreexplotació dels recursos naturals, el canvi climàtic, la sobirania alimentària, el comerç internacional, les migracions o l'actual crisi financera global.

Les denúncies insistents fetes des del moviment global contra el deute extern respecte a qüestions

com la desregulació i el descontrol del sistema financer internacional ja fa anys que anunciaven la crisi financera actual. Davant l'ensorrada del sistema financer i les accions de salvament dels governs, no ens hauríem de confondre. El que està en crisi no són les entitats financeres, ni tan sols els nostres estalvis. El que està en crisi és el model econòmic impulsat amb la complicitat dels governs i els organismes internacionals. Un sistema que no només ha endeutat famílies, sinó països sencers.

Mitjançant el crèdit i la generació de deute, s'ha estès el poder d'un sistema financer que ara es presenta com a víctima, però que en realitat és

No es tracta de salvar bancs, sinó de reformar l'arquitectura financera internacional

el principal responsable de la pobresa, l'atur i la devastació del planeta. Els governs del Nord, fidels al *credo* neoliberal dictat des d'organismes com l'Organització Mundial de Comerç, el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial, sempre han considerat la problemàtica del deute

extern des de la perspectiva de la seva *sostenibilitat* i viabilitat financera. Mai no s'han qüestionat la seva legitimitat. El seu interès ha estat sempre mantenir-lo com a mecanisme de dominació polític i econòmic, com a eina de privatització i espoliació de recursos, com a instrument per violar els drets fonamentals de les poblacions del Sud.

És el moment d'exigir responsabilitats i, per tant, no es tracta de salvar bancs, sinó de reformar l'arquitectura financera internacional i limitar les seves funcions a promoure els drets socials, econòmics i culturals dels pobles. És hora que els governs del Nord facin auditories integrals del deute extern i, seguint l'exemple de

Noruega, cancel·lin els deutes il·legítics. És el moment de qüestionar no només l'eina financera, sinó el model econòmic i social que imposa el capitalisme. Per això és crític denunciar des de la societat civil l'escandalós intervencionisme estatal a favor del capital financer que estem presenciant com a sortida de la crisi. Amb això s'intenta salvar el sistema financer especulatiu a costa de l'endeutament públic massiu. Tot un escàndol que intenten disfressar amb discursos tècnics financers. Un escàndol que, si no s'atura des de la mobilització i la denúncia ciutadanes significarà un nou impuls a la destrucció de la humanitat i del planeta.

, així està el pati

Un miler d'al·legacions a projectes urbanístics | PÀG. 10

Tancament a la UdG pel cas de la crema de fotos | PÀG. 12

300 manifestants en defensa de Can Bages | PÀG. 16

Nou projecte d'ampliació del runam de Sallent | PÀG. 16

SANT CUGAT DEL VALLÈS · L'AIGUA UTILITZADA PROVÉ DE DOS POUS NO LEGALITZATS, DELS QUALS EL GOLF NO TÉ DRET D'ÚS

El golf de Sant Cugat no té cap concessió per regar les seves instal·lacions

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

DAVID DATZIRA

El Club de golf de Sant Cugat està tramitant una concessió d'aigua per regar les seves instal·lacions des de l'any 2002, però l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) encara no l'ha concedida. Així doncs, sense tenir legalitzades les fonts de subministrament, el Club de golf està utilitzant aigua provinent de dos pous que, des d'un punt de vista legal, no són de la seva propietat ni en té, tampoc, el dret d'ús. Així mateix, el Club de golf paga un cànon a l'ACA per l'aigua consumida de forma irregular sense concessió. A més d'aquests dos pous, Toni Altaió, de l'Associació per la Defensa dels Espais Naturals de Catalunya (ADENC), afirma que l'entitat sospita "de l'existència d'altres subministraments d'aigua no declarats de forma totalment irregular".

L'ADENC sospita que també s'utilitzen aigües d'altres llocs alegalment

Bassa on s'emmagatzema la reserva d'aigua dels pous explotats il·legalment

D'altra banda, l'ACA està a punt d'aprovar el Programa de Reutilització d'Aigua a Catalunya i té uns criteris per la tramitació, resolució i informe dels procediments administratius de concessió d'aigües per rec d'instal·lacions esportives, aprovats pel Consell d'Administració el 7 d'abril de 2005. Però, com a mínim, el Club de golf de Sant Cugat no està fent la feina o no la vol fer. En unes declaracions a la DIRECTA, Altaió ha afirmat que no es tracta d'un cas aïllat i que en properes compareixences de premsa faran públiques altres "trampes en altres camps de golf". Després de fer-se públics aquests fets, l'ACA ha informat que ha obert un expedient sancionador contra el Club i ha instat l'Ajuntament a desencallar les negocia-

tions que manté amb els seus propietaris per normalitzar la situació. L'ADENC exigeix explicacions perquè tant l'ACA, com l'Ajuntament i el Club eren "plenament conscients de la situació, però han decidit mirar cap a una altra banda, fins i tot mentre era vigent el decret de sequera i s'instava la població a aplicar mesures d'estalvi".

Més de deu anys d'abocaments no autoritzats

El procés pel qual l'ADENC i la resta d'entitats i partits que han denunciat els fets (l'Assemblea de Joves de Sant Cugat, el Grup de Natura del Club Muntanyenc Sant Cugat, la CUP, ERC,

ICV i PSC) s'han pogut assabentar de totes aquestes irregularitats punibles, també ha destapat possibles il·legalitats del consistori de Sant Cugat del Vallès en relació amb l'abocament de les aigües residuals de la urbanització Costa del Golf al torrent de Llaceres, que transcorre per la Torre Negra, al peu del Parc de Collserola. L'ADENC assegura que el consistori no disposa d'autorització per efectuar aquests abocaments i que va ser mentre ho comprovava que va descobrir la manca de concessió d'aigua pel camp de golf. La confirmació de la no disposició d'una autorització per dur a terme l'abocament esmentat es va confirmar arran d'un anunci de l'ACA al *Diari*

Oficial de la Generalitat de Catalunya del 27 d'agost, en el qual se sotmetia la sol·licitud a informació pública perquè el consistori l'autoritzés. El fet encara pren més significació si es té en compte que la urbanització va ser aprovada els anys noranta.

Aquestes aigües residuals haurien d'anar connectades a la xarxa de clavegueram de la ciutat, però fer-ho requeria una inversió per bombejar l'aigua des del fons del torrent. En consultar l'expedient d'autorització d'abocament, l'ADENC ha constatat que, per no haver de fer front a aquesta despesa, la solució proposada per l'Ajuntament i informada favorablement per l'ACA considera la urbanit-

zació Costa del Golf com un nucli urbà inferior a 2.000 habitants, talment com si estigués aïllada enmig de la regió metropolitana de Barcelona. La consideració de població de menys de 2.000 habitants permet proposar uns paràmetres d'abocament que no s'adaptin a la Directiva Marc de l'Aigua ni a la Directiva 91/271/CEE sobre el tractament d'aigües residuals urbanes. Tanmateix, les dades de 2007 xifren la població de Sant Cugat en 74.345 habitants. Per Altaió, "l'Ajuntament i l'ACA han d'explicar quin criteri utilitzen per determinar que la urbanització no forma part de la trama urbana de Sant Cugat. És un altre tripijoc a totes llums".

, així està el pati

BAIX Penedès · ENTITATS DE LA COMARCA NO VOLEN QUE EL Penedès S'INCLOGUI DINS AL PLANEJAMENT DEL CAMP DE TARRAGONA

El pla territorial del camp de Tarragona reserva terrenys pel CIM Penedès

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

Diferents entitats del Penedès han recollit més d'un miler d'al·legacions al pla territorial del Camp de Tarragona (PTPCT), un pla fet "des dels cada dia més llunyans despatxos de Barcelona i Tarragona com a estratègia pels seus interessos metropolitans", segons critiquen les entitats de la plataforma Vegueria Penedès. Els crítics afirmen que el pla territorial no recull cap dels suggeriments fets durant les jornades de participació, on la majoria d'assistents va reclamar la retirada definitiva de la central logística Logis Penedès (anterior CIM) i la modificació del traçat de la nova autovia A7. Si bé altres entitats de Tarragona

Afirmen que el pla territorial no recull cap dels suggeriments fets durant les jornades de participació

també han fet al·legacions a aquest planejament, les entitats No fem el Cim i Vegueria Penedès volen que la comarca del Baix Penedès sigui exclosa del pla territorial del Camp de Tarragona i -juntament amb l'Alt Penedès, el Garraf i els municipis de l'Anoia que així ho decideixin- desenvo-

Un miler de ciutadans d'una vintena de municipis de la comarca han presentat al·legacions

lupin un pla territorial de la futura vegueria del Penedès.

Participació ciutadana, Logis Penedès i el golf

Així mateix, els opositors al projecte denuncien que l'anomenat procés de participació s'ha limitat a col·locar la documentació del pla a la web de la Generalitat i a tres sessions "intencionades" on "amb prou feines" podien participar les organitzacions cíviques de la comarca. Les entitats reproven l'acti-

tud "prepotent i distant amb què s'elaboren els plans per part de la Generalitat, així com el fet que ni tan sols es tinguin en compte les reivindicacions que fan col·lectius amb pes específic com la plataforma No fem el CIM o que les al·legacions fetes per la quasi majoria d'ajuntaments i consells comarcals hagin estat omeses com si es tractés d'elements subversius als quals no cal tenir en compte". Les entitats demanen igualment que es posposi l'exposició pública del pla per poder complir amb

les condicions mínimes de participació determinades per llei.

El pla territorial reserva terrenys per la construcció del Logis Penedès i per això els crítics volen que es decreti una moratòria de les grans actuacions urbanístiques -tant residencials (Àrees Residencials Estratègiques) com logístiques (Logis, El Corte Inglés)- fins que es defineixi un Pla Director Urbanístic Comarcal. Una altra de les al·legacions insisteix que no es permeti la construcció de més camps de golf.

OPINIÓ

Un model que no encaixa

Pau Batlle Solé
Plataforma No fem el CIM

Mentre el PTPCT proposa pel Baix Penedès "(...) concentrar creixements en una ciutat central potent", en realitat el creixement ja s'ha produït i ha generat un nucli desbordat, impotent i desestructurat, ple d'urbanitzacions disperses al voltant, que formen una taca urbana escampada al llarg de tota la costa i ocupa milers d'hectàrees. Proposar créixer, quan l'excés del mal créixer és la causa del problema del Baix Penedès, és desconèixer la realitat del territori. Per tant, l'interès se centra més a anar de pressa per aprovar un pla i posar-se medalles que no pas a solucionar realment el problema d'un territori "utilitzat". No es pot afirmar que s'han de "contenir els creixements residencials" i, després, no aplicar mecanismes per contenir la bomba de rellotgeria que representa un territori amb 2.200 ha. de sòl urbanitzable per executar i un parc de 40.000 habitatges secundaris per omplir (segons la memòria del PTPCT), que poden representar un creixement potencial de 350.000 habitants. No és de rebut tanta permissivitat en un pla que hauria d'afrontar els problemes d'una comarca que pateix incontinència urbanística.

EMPORDÀ · ELS NATURALISTES RECLAMEN EL PARC NATURAL SENCER I AMB RECURSOS

Concentració a favor del Parc del Montgrí

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

El dia gris i plujós no va evitar que més de 150 persones vingudes de tota la comarca participessin a la concentració per reivindicar la importància de la creació del Parc Natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter sense retallades, que es va realitzar el 18 d'octubre a Torroella de Montgrí. El Museu de la Mediterrània va acollir l'acte sota el lema *Per un Parc Natural sense rebaixes, el volem tot i més*, durant el qual es va signar i llegir el manifest on s'exigeix a la Generalitat que no retalli la proposta feta -com es busca des de sectors del PSC-, sinó que s'ampliï i que hi hagi recursos per gestionar el nou parc correctament.

Els impulsors del manifest -la Institució Alt Empordanesa per a l'Estudi i la Defensa de la Natura (IAEDEN), la plataforma Salvem l'Empordà, l'Associació de Naturalistes de Girona, el

Grup de Defensa del Patrimoni del Baix Empordà i quinze entitats més que s'hi han adherit- també van voler subratllar que la protecció d'aquests espais és una assignatura pendent que s'arrossega des de la creació, ara fa 25 anys, del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà. Els organitzadors van explicar que aleshores ja es va retallar el pla pels interessos econòmics d'hotelers, constructors i ajuntaments, especialment de la zona del Baix Ter, que van pressionar la Generalitat. Avui, la història sembla repetir-se i per això els grups naturalistes denuncien que els límits del parc de la proposta de la Generalitat són "extremadament tímids i molt poc ambiciosos", segons detalla un biòleg de la IAEDEN que ha treballat en la redacció d'esmenes. També considera que "l'òrgan de gestió que s'estableix no és prou adequat, perquè cal que hi siguin ben representats tots els estaments públics dedicats a la recerca, l'estudi i

la salvaguarda del patrimoni natural i que els que es dediquen al turisme i els ajuntaments no tinguin el poder de bloquejar totes les propostes que vinguin dels conservacionistes".

Les entitats ecologistes denuncien, a més, que hi ha molta més gent a favor que no pas en contra del parc, però que els mateixos que fa 25 anys van retallar el primer projecte fins a limitar-lo als Aiguamolls de l'Alt Empordà ara han mobilitzat els agricultors de la zona de Pals explicant-los que el parc els comportarà moltes més limitacions de les que realment hi haurà i que han instrumentalitzat alguns mitjans de comunicació per fer pressió política. Tot i que aquestes entitats i la Diputació de Girona han presentat diverses esmenes d'ampliació de la proposta de la Generalitat, de moment, no hi ha una data fixada per obtenir una resposta i la creació definitiva del parc es preveu llunyana. A l'acte, on es respirava un ambient reivindicatiu, tam-

Els actes es van a fer a cobert degut a la pluja

bé es va mostrar un audiovisual sobre l'espai natural que es vol protegir i es va oferir un berenar popular. D'altra banda, es preveu que, durant les properes setmanes, el manifest guanyi noves adhesions.

Abans de l'estiu, el grup de pressió contra el parc va intentar aprovar un projecte d'estació d'esquí aquàtic als aiguamolls de Pals que finalment no va aconseguir els permisos necessaris.

ALBERT BURGAS

, així està el pati

CATALUNYA · TOTS ELS SINDICATS REBUTGEN LA RETALLADA DEL 40% DE LA PLANTILLA

Els treballadors de Nissan surten al carrer per denunciar els 1.680 acomiadaments

Neus Ràfols
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi ha una llista amb 1.680 persones acomiadades tot i que Nissan Motor Ibèrica s'hagi embutxacat 56 milions d'euros de guanys a les plantes de l'Estat espanyol durant el darrer any fiscal japonès (març 2007-2008). Amb aquesta denúncia de fons, el 23 d'octubre els treballadors i treballadores de la multinacional tornaran a manifestar-se contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) anunciat la setmana passada i que afectarà les plantilles de la Zona Franca i de Montcada i Reixac. Mentre el nou director general, Fumiaki Matsumoto, va justificar els acomiadaments amb l'argument de la pèrdua de competitivitat de les plantes i d'una caiguda de les vendes, fonts sindicals recorden que la filial va recaptar 300 milions d'euros de beneficis durant els darrers cinc anys.

“La nova direcció s'aprofita de la crisi per desinflar la plantilla”, denuncien Javier Turrillo i Antonio Espinosa, membres del comitè d'empresa per la CGT. L'aliança empresarial Nissan-Renault va tancar el 2007 amb uns guanys globals de 4.890 milions d'euros.

L'aliança empresarial Nissan-Renault va tancar el 2007 amb uns guanys globals de 4.890 milions d'euros

La manifestació, convocada per tots els sindicats del comitè (CGT, CCOO, UGT, SIGEN-USOC), iniciarà el seu recorregut a la tarda a la Via Laietana. “De moment, anem tots a la una”, explica Turrillo, i afegeix: “Serà una manifestació amb les nostres famílies. Darrere les 1.680 persones que volen acomiadar hi ha moltes boques que mengen”.

Una setmana de mobilitzacions

Les actuacions de protesta van començar la setmana passada, després que el 13 d'octubre Matsumoto anunciés l'ERO. L'expedient va saltar a la premsa tot i que el comitè d'empresa no en sabia res.

El 16 d'octubre un miler de treballadors es van manifestar a la plaça Catalunya de Barcelona i en alguns concessionaris de Nissan i Renault. L'endemà, 3.000 persones es van concentrar a la fàbrica

La manifestació del 16 d'octubre va recórrer els carrers industrials de la Zona Franca

Els sindicats han alertat que la retallada de Nissan pot provocar un efecte dòmino de 7.000 recessions de contracte més a les empreses proveïdores de la marca. De moment, ja hi ha dos ERO anunciats sobre la taula, els de les companyies Esteban Ikeda i Acciona, que podrien deixar sense feina 95 i 250 persones respectivament en pocs dies.

En cas que el Departament de Treball doni llum verda a l'expedient, hi hauria la sagnia de plantilla més nombrosa des de la crisi de Seat de l'any 93. A l'hora de tancar aquesta edició, estava prevista una reunió entre la consellera del Departament, Mar Serna, amb el comitè d'empresa i la Federació Sindical Minerometal·lúrgica. El comitè va demanar a la trobada que l'administració no permeti aquest acomiadament massiu, titllat de “terrorisme empresarial” pel secretari general de la UGT a Catalunya, Josep Maria Álvarez. Precisament Álvarez va instar Serna a rebutjar-lo perquè no complia les característiques que marca la llei, ja que la companyia portava cinc anys recaptant beneficis.

de la Zona Franca i, després, es van dirigir al centre de subministrament de recanvis del Prat de Llobregat. “En aquest punt hi va haver diferents criteris perquè hi havia gent que volia tallar la ronda Litoral, però no hem volgut anar més enllà, per ara”, explica Turrillo. També anticipa que, durant els pròxims dies, s'ha previst ocupar les ambaixades del Japó i de França.

Aquesta argumentació contrasta amb les estadístiques de la CGT, segons les quals s'ha constatat la caiguda de les vendes al mercat europeu, tot i que a la resta del món aquesta davallada no arriba al 2%. “Els vehicles que

El 15 d'octubre es van llançar ous i pamflets als concessionaris

Altres alternatives D'altra banda, la direcció de la filial justifica la retallada de la plantilla per la caiguda d'un 20% de les vendes automobilístiques al mercat europeu. Un descens que ajustarà la producció a les plantes catalanes pel 2009, amb un descens del 18% de la fabricació. Matsumoto pretén reduir els tres torns laborals existents a dos fent una tisorada a la plantilla.

Matsumoto pretén reduir els tres torns laborals existents a dos fent una tisorada a la plantilla

fabriquem a la planta -les furgonetes Nissan Primastar, Renault Traffic i Opel Vicaro- i els 4X4 Pathfinder i Navara es destinen majoritàriament a l'exportació”, recorda Espinosa.

La Federació Minerometal·lúrgica de la CGT demana que siguin les companyies que s'adaptin a la davallada de la producció a través de reduccions de la jornada laboral i de la condonació dels deutes de les borses d'hores, entre altres mesures.

Els sindicats expliquen que una part de la plantilla de Nissan està sotmesa a aquesta borsa des de fa dos mesos, quan la multinacional va anunciar un ERO que pretenia retallar 450 llocs de treball. “Aleshores, el comitè -menys la CGT- va votar la mesura”, recorda Espinosa, i apunta: “Ens han estat rebaixant les condicions laborals constantment, com la flexibilitat negativa (hores recuperables els dissabtes) i la penalització de les baixes de la Seguretat Social”.

Altres fonts apunten que la davallada de la producció es deu a la fuga de part de la fabricació del Nissan Navara -que fins el 2007 assumien les fàbriques catalanes- a una planta tailandesa situada a Bangna Trad.

SANT JUST · LABORAL

Denuncien l'opacitat laboral d'ACSA-Verd

Ramon Vila

La secció sindical de CNT-AIT a l'ACSA-Verd ha iniciat una campanya d'informació dirigida a la plantilla de la companyia ACSA Obras e Infraestructuras, SA. Un grup de persones es va apropar al centre de treball que té l'empresa a la Zona Franca de Barcelona per informar de la situació que viuen les treballadores de la jardineria municipal de Sant Just Desvern (Baix Llobregat). Segons informa el sindicat, l'empresa ha acomiadat la secretària general de la Secció Sindical de CNT-AIT d'ACSA a Sant Just per haver demanat reunions amb l'empresa i l'Ajuntament per tractar qüestions laborals.

La secció sindical es va constituir el mes d'agost i la seva primera actuació va ser requerir una reunió a l'empresa per tractar qüestions laborals. La direcció no va voler reconèixer la secció sindical i aquesta va demanar una reunió amb l'Ajuntament, amb qui ACSA té contractat el manteniment de jardineria, per informar de les irregularitats existents a l'empresa en matèria laboral i de gestió del servei públic. Davant d'això, ACSA va respondre amb l'acomiadament de la secretària general de la secció sindical de la CNT-AIT. El sindicat es va reunir amb la direcció de Recursos Humans sense arribar a cap acord. És per això que el sindicat ha declarat que està en conflicte amb l'empresa i vol que la direcció empresarial reconsideri la seva posició i readmeti l'acomiadada. Així mateix, la CNT-AIT ha anunciat que empenirà accions sindicals i jurídiques i recorda a l'Ajuntament la seva responsabilitat social en aquest conflicte.

BARCELONA · FEIXISME

Ataquen la nova seu de la ultradreta a la Meridiana

Agnès Tortosa

Diverses entitats de la ultradreta barcelonina, encapçalades per Democràcia Nacional, tenen la seva nova seu central a un edifici que anomenen la Casa de los Nacionales, a l'avinguda Meridiana 244, principal. El dijous 16 d'octubre l'espai va aparèixer amb els vidres trencats i nombroses pintades antifeixistes a la façana. Els responsables del grup ultra van trucar de seguida una empresa per tal de reparar les destrosses i van passar una capa de pintura a les parets.

Fa poc més de dos mesos que van inaugurar la nova seu, després d'haver-se traslladat des de l'antiga ubicació a la Rambla de Catalunya. Un altre intent d'obrir una seu al Poble Sec va finalitzar fa cinc anys amb nombroses destrosses i pintades per part de grups antifeixistes. Els ultradretans asseguren a la seva web que és des de la seu de la Meridiana des d'on surten a encartellar per tota Barcelona.

, així està el pati

TERRASSA · REPRESSIÓ

La Model sanciona en Franki per haver assistit a la manifestació del judici del KORK III

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

La Model de Barcelona ha sancionat en Franki arran d'una denúncia dels Mossos d'Esquadra que l'acusen d'assistència a una manifestació "il·legal", en referència a la marxa convocada per l'absolució dels acusats del KORK, el 4 d'octubre a Terrassa. La denúncia ha sorprès molta gent perquè en Franki era un dels afectats pel procés i perquè la convocatòria es va desenvolupar sense incidents i en cap moment ni l'Ajuntament ni la policia no l'havien prohibida. De fet, la marxa havia estat convocada públicament des de feia setmanes, a través de dues rodes de premsa.

D'altra banda, en Franki arrossega una sanció per la crida a la solidaritat amb Amadeu Casellas que va fer fa unes setmanes, després que Institucions Penitenciàries es considerés injuriada perquè el pres parlava de maltractaments "sense aportar proves". La nova sanció s'aplicaria, en cas que es confirmés definitivament, després del compliment de l'actual (ja li han restringit l'horari), que l'obligava a passar cada nit a la presó durant tres setmanes. Tot i que en Franki ha respectat el règim penitenciari (puntualitat, assistir als estudis i la feina, higiene, anàlisis de drogues), de moment se li estan aplicant mesures coercitives per actes que, en principi, no vulneren el tercer grau, com són el lliure exercici dels drets d'expressió i manifestació.

MATARÓ · OKUPACIÓ

Tomben el recurs per evitar el desallotjament de l'EOA

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Després d'haver aturat un desallotjament cautelar, l'antiga Secopal torna a estar sota amenaça de desallotjament. El 20 d'octubre l'advocat dels ocupants va rebre un fax dels jutjats de Mataró on s'instava als ocupants a abandonar l'espai abans del 25 d'octubre. Conseqüentment i com a última maniobra legal, l'assemblea ha preparat un recurs d'apel·lació a l'audiència provincial de Barcelona. Si aquest s'admetés a tràmit, la nova data fixada per desallotjar la fàbrica podria tornar a ser ajornada. Amb aquests darrers moviments, podria ser que es produís un desallotjament simultani de La Fibra i l'EOA, ja que els terminis fixats pels jutjats coincideixen.

BELLATERRA · HAN CONVOCAT UNA RODA DE PREMSA, UNA XERRADA I UNA ASSEMBLEA URGENT

Quinze estudiants de la UAB poden ser condemnats fins a tres anys de presó

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Els jutjats de Cerdanyola del Vallès instrueixen un procediment judicial contra quinze estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona des del mes de maig passat. Durant les mobilitzacions estudiantils d'aquell mes, el Rectorat va ordenar que s'impedís l'accés dels estudiants a la planta on es volia fer una Junta Permanent de Facultats. Un cordó de guardes de seguretat privada pretenia impedir l'entrada de l'alumnat, tot i que la majoria eren membres de les assemblees de facultat escollits com a representants als òrgans de govern.

La Junta de Govern va contactar amb els Mossos i els va proporcionar noms, cognoms i DNI dels alumnes

La situació tumultuosa que se'n va derivar va provocar contusions entre els estudiants i els guardes de seguretat. Un dels agents va presentar denúncia pels fets, tot i que va ser donat d'alta poques hores més tard. Membres de la Junta de Govern de la UAB es van posar en contacte amb els Mossos d'Esquadra, a qui van proporcionar una llista de quinze estudiants, on s'inclou el nom, el cognom, el DNI i els estudis que cursaven. Ara aquestes persones han estat imputades pels delictes de desordres públics, danys i lesions, en major o menor grau. La qualificació penal de la fiscalia, un cop finalitzada la fase d'instrucció de l'expedient judicial, podria os-

El Rectorat va negar l'accés dels estudiants a les juntes entre el març i el maig de 2007

cular entre els sis mesos i els tres anys de presó, amb l'afegit de penes multa i indemnitzacions. Paral·lelament a la via penal -per ordre directa del rector, Lluís Ferrer- també s'han obert expedients disciplinaris contra una trentena d'estudiants. La Junta de Govern presidida per Ferrer ha designat dos catedràtics per fer el seguiment d'aquests expedients, que poden acabar en amonestacions o en l'expulsió de la carrera universitària. Les entitats i assemblees estudiantils ja han qualificat el modus operandi de la direcció de la UAB com a repressió política, ja que -segons diuen- no es produïa res similar en un campus universitari des de finals de la dictadura de Franco.

Si repassem les hemeroteques, certament no trobem una obertura massiva d'expedients disciplinaris

contra estudiants des de l'època en què el falangista García-Valdecasas va expulsar centenars d'estudiants arran de l'oposició al règim. Cap membre de la Junta de Govern no ha volgut manifestar-se al voltant del cas i han sentenciat que no faran valoracions públiques mentre hi hagi una investigació judicial oberta. Tanmateix, altres fonts de la direcció de la UAB asseguren que "Lluís Ferrer és qui comanda totes les actuacions referents als expedients i les denúncies i la seva anunciada renúncia al càrrec de Rector abans del mes de gener de 2009 podria precipitar un desenllaç del cas diferent del que es pot preveure a dia d'avui." Mentrestant, les assemblees de facultat ja han convocat mobilitzacions per visibilitzar el que anomenen "col·laboracionisme repressiu dels màxims directius univer-

sitaris". Assenyalen Lluís Ferrer i Rafael Grasa com a desencadenants d'aquesta situació, ja que "des del primer moment van optar per la negació del diàleg i van ordenar l'assalt dels Mossos d'Esquadra dins la Facultat de Lletres, fet que va provocar més de 50 ferits". Aquell va ser un dels episodis que més ha crispat l'ambient i ha entorbidat les relacions entre l'alumnat i la Junta de Govern. Tot i l'oposició manifestada per nombrosos professors i la dimissió de l'adjunt al vicerector d'estudiants, des del Rectorat s'ha continuat defensant la decisió d'aquella entrada policial al campus.

El 22 d'octubre s'ha convocat una roda de premsa a les portes del Rectorat i una xerrada a la plaça Cívica. L'endemà es farà una assemblea amb les afectades i les solidàries al pati de la Facultat de Lletres.

Una trentena d'activistes es tanquen a la UdG en solidaritat amb els encausats per la crema de fotos

Directa Girona

Els encausats en el judici per la crema de fotos del rei van tancar-se el dijous passat al rectorat de la Universitat de Girona com a protesta pel procés obert per l'Audiència Nacional. El fet que fos la universitat el lloc de la tancada és per denunciar que va ser aquesta mateixa institució la que va convidar el monarca, ara fa poc mes d'un any. Durant la tancada, que no va rebre el consentiment del rectorat però que tampoc la va impedir, es va fer una assemblea per discutir com s'enfocaria el judici. Aquest acte es va emmarcar dins la campanya que està duent a terme la plataforma

Jo també cremo la corona espanyola, i que conclou el pròxim dia 29 amb la celebració del judici. A part de la tancada els membres de la plataforma han organitzat una concentració a la ciutat de Girona amb l'actuació de Cesk Freixas i Atversaris pel dia 28. Posteriorment a la concentració hi haurà la sortida dels autobusos que acompanyaran els encausats a Madrid. El dia del judici també hi ha convocat una concentració davant dels jutjats de Girona per exigir l'absolució dels encausats. La pena que en aquests moments està demanant el fiscal és per un delictes d'injúries a la corona i suposaria una multa d'un màxim de 3.600 euros per acusat.

, així està el pati

BARCELONA · EL MATEIX DIA LA POLICIA VA DETENIR VUIT PERSONES ACUSADES DE TERRORISME I EL JUTGE LES HA DEIXAT EN LLIBERTAT

El suport als pakistanesos detinguts al Raval reuneix cent persones a la UB

Carlos Yatero
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutge de l'Audiència Nacional espanyola Ismael Moreno va confirmar, el 10 d'octubre, el processament i la presó preventiva anunciada el juny passat per als onze detinguts el 19 de gener per formar part d'una suposada cèl·lula terrorista. Tot i que des del mes de gener encara no s'ha aportat cap prova i l'única base del sumari és la declaració d'un testimoni protegit, el magistrat ha decidit prolongar la presó als detinguts. Això és el que

L'acte va denunciar la vulneració de tot tipus de drets i garanties als detinguts i el manteniment de la seva reclusió

van denunciar els familiars dels imputats, el Centre Islàmic Camí de la Pau (Minhaj ul-corán), l'advocat Benet Salellas, el Grup de Recerca de l'Islam a la Diàspora, Papers Per Tothom i la Plataforma Aturem la Guerra en un acte que es va celebrar a la Universitat de Barcelona el 17 d'octubre. La paradoxa es va donar quan el dia abans, la policia espanyola procedia a la detenció de vuit persones a Santa Coloma de Gramenet, Cerdanyola i Vilanova. Totes elles han quedat finalment en llibertat després de passar pel jutjat d'instrucció 5 de l'Audiència Nacional,

EDUARDO DÍAZ

Membres d'entitats pakistaneses (esquerra) i familiars dels empresonats (dreta) van parlar a l'acte

presidit per Baltasar Garzón. Tot i les imatges de policies encaputxats i la nocturnitat de les detencions i els registres, la *perillositat* dels encausats ha quedat altre cop en entredit.

Les denúncies d'islamofòbia

Davant les prop de cent persones que van acudir a la convocatòria d'una taula rodona a l'Aula Magna de la UB, sota el títol *Islamofòbia i Islam. La comunitat pakistanesa del Raval*, es va denunciar la vulneració de tot tipus de drets i garanties als detinguts del gener i el manteniment de la seva reclusió sense cap prova que ho justifici. Durant l'acte, l'advocat Benet Salellas va tornar a denunciar que, des de l'ope-

ració policial del mes de gener, no s'ha aportat un sol element que sostingui les acusacions de tinença d'explosius i de pertinença a banda armada.

Aquestes són les dues imputacions que manté actualment Ismael Moreno, que ha rebutjat el recurs de l'Associació Catalana de Víctimes del Terrorisme, que pretenia mantenir l'acusació d'atemptat en grau de temptativa. D'aquesta manera, el jutge nega una vegada més que s'estigués preparant cap atac contra el transport públic pel cap de setmana en què es van produir les detencions. No obstant això, Moreno també ha desestimat l'apel·lació de Benet Salellas per revocar, per falta de proves, el

processament dels onze detinguts. Per tant, els encausats passaran una estada llarga i indefinida a la presó fins que no es fixi la data pel judici.

Els mateixos dies que l'Audiència espanyola prenien aquesta decisió, es va anunciar una altra notícia que va ser molt present durant l'acte que es va fer el divendres 17 d'octubre: la decisió del Tribunal Suprem de rebutjar el criteri de l'Audiència Nacional en l'operació Nova i absoldre catorze persones. Una mesura que no és aliena al procés dels detinguts del Raval, ja que les acusacions són pràcticament les mateixes. En aquest sentit, Salellas va senyalar que en aquest cas "30 persones van romandre en presó provisio-

nal durant dos anys i catorze han estat absoltes després de quatre anys" i va afegir: "No he vist portades i el mateix desplegament de mitjans que s'utilitza per anunciar les detencions a l'hora d'anunciar l'absolució dels acusats".

Precisament, durant l'acte es va posar èmfasi especial en el judici mediàtic paral·lel i en la coincidència entre la islamofòbia periodística -reflectida especialment a mitjans com *El Periódico* o *La Vanguardia*- i el concepte de justícia preventiva aplicada per l'Audiència Nacional. Segons Benet Salellas, "la lluita antiterrorista en casos com aquest no es basa en el principi de responsabilitat individual ni en els actes que realment hagin dut a terme els detinguts, sinó en el fet que són persones immigrades i musulmanes i en el fet

"Existeix una criminalització quotidiana de les immigrants, que acostuma a estar relacionada amb el tràfic de drogues"

que això, suposadament, és un indicatiu de perillositat". En aquest sentit, el representant de la plataforma Aturem la Guerra, Francesc Tubau, va recordar que "no podem aïllar aquests casos del context internacional posterior a l'11 de setembre, que es reflecteix en un clima antiislàmic cada vegada més estès a Europa". Per la seva banda, des de Papers per Tothom van recordar que una operació d'aquest tipus també s'emmarca en la criminalització quotidiana de les comunitats immigrants, que "acostuma a estar relacionada amb el tràfic de drogues o, -com ara- amb el terrorisme".

Alí Abbas, que va intervenir en representació de Camí de la Pau, va exigir saber per quins serveis secrets treballa realment el testimoni protegit en el qual es basen les acusacions i va alertar sobre el paper d'aquest personatge a l'hora de vulnerar els drets dels detinguts: "Seria escandalós que un agent secret d'una dictadura com la de l'expresident pakistanès Pervez Musharraf forçés i justificués una operació com aquesta en un estat democràtic".

En general, l'acte va servir per denunciar la relació existent entre el discurs al voltant de la *seguretat* i la seva justificació per la vulneració de drets de la població immigrada. Segons Ibrar de Papers per Tothom, "la gent creu que aquesta política antiterrorista defensa la seva seguretat, però desmantella els drets de tothom i la retallada de drets mai no ha servit per defensar la llibertat".

Presentació d'un llibre que denuncia les polítiques migratòries

El 21 d'octubre, a les portes del Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, es va presentar el llibre *Frontera Sur*, de Virus Editorial. Un treball que vol ser una denúncia de les polítiques migratòries de la UE. Durant l'acte es va denunciar tant la permanent retallada de drets de la població immigrada com la situació dels 46 encausats per una acció en aquest mateix centre el juny de 2006. Els ponents van ser Gerardo Pissarello (Observatori DESC), Hibaí Arbide i Cristina Fernández (Espai per la Desobediència de les Fronteres).

EDUARDO DÍAZ

, reportatge

Els Crits de l'Infern

TEXT: Lluç Salellas

FOTOGRAFIA: David Borrat

L'infern, l'estimat infern. La representació del paradís per a moltes de les mortals d'una forma arriscada, folla, esbojarrada, estrambòtica, orgànica, dit d'una altra manera, el correfoc. Un espectacle de foc i teatre que des de fa una bona colla d'anys s'ha convertit en un dels esdeveniments imprescindibles a moltes de les viles catalanes durant les seves festivitats. Recollint el testimoni de la tradició més pagana dels pobles de la terra i les tradicions ancestrals catalanes, les colles de diables i diablesses recreen l'alliberament nacional i social dels bitxus i bitxesses que tenen la sort d'haver estat condemnats a la follia eterna de l'infern i que durant unes hores prenen els carrers dels pobles del país per tal de portar-hi la seva filosofia esbojarrada basada en el mal, el foc, la xauxa i el vici, i tot allò que rebenti la moralitat.

Una de les colles que, des de fa més temps, prepara aquest tipus d'espectacles és la dels Diables de l'Ony

de Girona. Precisament, el dissabte 25 d'octubre i per commemorar el seu vintè aniversari, els de l'Onyar presentaran un espectacle especial en què seran presents desenes de persones que han passat per la colla que donaran un cop de mà a aquells que encara es mantenen vius a les calderes amb l'objectiu de prendre, flama en mà, l'immaculat i *mirainoemtoquis* barri vell de Girona. Així, durant prop de dues hores, els de l'Onyar, acompanyats dels Guillables de Sant Hilari Sacalm, les Gàrgoles de Foc de Banyoles, els Diablers de l'Albera, els u97kou de Breda, els Deambulants, el Tripijoc i les percussions de Bloc Quilombo i la Banda del Surdo il·luminaran i cremaran tot allò que trobin al seu davant.

Atenció! Txxxxxttttt, calleu! Pareu les orelles! Ho sentiu? Ho noteu? Inspireu! Expireu! La pólvora s'apropa a so de timbal. La pell de gallina aflora. No us atemoriu, simplement xisclau. Xisclau folls i folles i el que hagi de venir, vindrà!

, així està el pati

MATARÓ • LABORAL

Els treballadors d'EYSA donen per acabada la vaga

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Els integrants de la plantilla de dos aparcaments públics de Mataró han reprès la seva activitat laboral. Després d'iniciar la protesta, el dia 3 d'octubre, els vaguistes han decidit posar punt final a les seves reivindicacions. Segons ha explicat Juan de la Rosa, delegat sindical de la CGT a EYSA, el comitè de vaga va decidir abandonar la vaga el 17 d'octubre. Durant els primers set dies de protestes, els agents d'aparcament ja van aconseguir que l'empresa retirés la recaptació dels pàrquings, una de les condicions que demanaven per tornar a la feina, ja que EYSA estava utilitzant les instal·lacions del pàrquings com a caixa forta per emmagatzemar grans quantitats de diners. La segona millora que els treballadors exigien ha trigat una setmana més a arribar. Tot i que aquesta no s'ha consumat a efectes pràctics, sí que ha estat garantida verbalment per part del consistori mataroní. Ara, els representants de la plantilla esperen el document on se'ls acrediti el tancament dels accessos al pàrking durant la nit, tot i que són conscients que les mesures de prevenció trigaran a arribar perquè requereixen intervencions als sistemes informàtics i mecànics.

Els treballadors han manifestat que la vaga es podria haver resolt amb més rapidesa, però també reconeixen que sense aquests dies de sacrifici no haurien pogut aconseguir les millores assolides. Els integrants de la plantilla creuen que la denúncia pública ha estat una de les claus de la pressió exercida durant aquests quinze dies i consideren vital la intervenció feta durant el plenari municipal del mes d'octubre. "Hem jugat un pols amb l'empresa i s'han trobat amb una oposició fèrria", resumeix el representant sindical. Segons ha pogut saber la DIRECTA, l'Ajuntament aplicarà una sanció a l'empresa per la vulneració de les prevencions de riscos laborals del personal.

Vaga amb judici inclòs

Durant aquests dies de protesta, els treballadors s'han mobilitzat per donar suport a un dels seus companys, José Antonio Domínguez, extreballador d'EYSA, que va ser jutjat el dimecres 15 d'octubre. L'empresa l'acusa d'haver manipulat el circuit tancat de televisió instal·lat a l'aparcament de la plaça Francisco Tomàs i Valiente. Per la seva part, Domínguez assegura que està essent objecte d'un cas molt clar de repressió sindical per part de l'empresa. "A una empresa que té 30 anys de concessió no li interessa que una persona jove com jo agafi el relleu sindical", conclou José Antonio Domínguez. Tot i que el jutge també havia citat alguns representants de l'Ajuntament, aquests finalment no van haver de declarar. Sí que ho van fer, però, els representants d'EYSA que van venir expressament de Madrid. Després del judici, el cas ha quedat vist per sentència. Tot i que l'afectat veu difícil la readmissió, s'haurà d'esperar a la resolució del cas, que es preveu pels propers dies.

BAGES • PRESENTACIÓ DE L'INFORME ANUAL DE LA PLATAFORMA PROU SAL!

Iberpotash prepara una nova ampliació del runam del Cogulló de Sallent

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Contaminació, falses promeses i irregularitats són els tres eixos de crítica que s'extreuen de l'informe anual que la Plataforma Prou Sal! va presentar aquest dissabte al Casino de Manresa. L'informe fa balanç de les actuacions de l'empresa minera Iberpotash i de les administracions durant l'últim any. Un any marcat per l'autorització ambiental a l'activitat minera de Súria i Sallent concedida pel Departament de Medi Ambient i Habitatge (MAIH), el passat 29 d'abril, sense que les mesures prè-

Les mesures de control prèvies a l'autorització de l'activitat minera no s'han complert

vies a l'autorització s'hagin complert. Les mesures de control que preveu el permís passen per la delimitació de l'àrea d'afectació, la construcció de canals perimetrals de recollida o la no afectació de les parcel·les veïnes, entre altres mesures. En aquest sentit,

Presentació de l'informe anual de Prou Sal!

recentment el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha admès a tràmit el recurs presentat per l'Associació de Veïns de la Rampinya de Sallent i la plataforma Montsalat contra la resolució de MAIH en la cessió del permís. L'autorització també preveu una sèrie de mesures que cal complir en un termini màxim d'un any després de la cessió. Aquest és un dels punts

conflictius, ja que com apunta la Plataforma Prou Sal!: "No hi ha cap *pla B* en cas d'incompliment d'aquestes mesures, tal com es pot extreure de la documentació i les manifestacions de la Directora General de Qualitat Ambiental". Cal recordar que aquesta autorització obre les portes a la nova ampliació del runam del Cogulló de Sallent, amb una capacitat

de 7.000.000 m³ de residus i la possible reserva d'espai al nou Pla General de Sallent, que comportaria un augment de 17.000.000 m³.

"Qui contamina, no paga"

A la presentació de l'informe -on també va participar la plataforma Montsalat-, a banda d'explicar els últims episodis d'agressió a l'entorn com el cas de La Corbatera (DIRECTA 105), es van exposar dades analítiques respecte a la contaminació salina i les despeses que això comporta. Per una banda, es va fer ressò de la salinització del riu Cardener al seu pas per Súria -que passa dels 50 ml de clorur per litre als 500 ml (el màxim permès és de 250ml) o la salinització dels diversos torrents i pous. És el cas del Torrent de Soldevià, a Sallent, que presenta unes últimes episodis més salades que l'aigua del mar. Per altra banda, es va mostrar una llista de les despeses que comporta la potabilització de l'aigua, un total de 148,25 milions d'euros, i que són pagades amb diner públic. En aquesta llista, no s'hi compten ni les rehabilitacions dels espais naturals malmesos ni les despeses particulars en la compra d'aigua embotellada de les afectades, entre altres.

Una presentació 'divertida'

La presentació de l'informe -on també van prendre part la Unió de Pagesos del Bages i la CONFAVC- va agafar un caire entre divertit i tens amb la intervenció del cap de medi ambient d'Iberpotash, Antonio Sánchez, al torn de preguntes final. Amb un to més que xulesc, Sánchez va acusar la Plataforma de "mentiders" i va rebatre algunes de les dades exposades abans. També va insistir en el discurs de l'ocupació laboral que ofereix Iberpotash al Bages. Les manifestacions moderades del públic -més d'una seixantena de persones- davant la seva intervenció van ser de rialles, xiulets i ridiculitzacions.

"Juguem net o estripem la baralla"

A través de l'informe anual, la Plataforma Prou Sal! va assenyalar els diversos protagonistes de la contaminació salina, de l'agreuiment del conflicte i de la campanya de criminalització contra la Plataforma. En aquest sentit, la Plataforma denuncia que Iberpotash nega la contaminació que produeix, ha engegat una campanya de descrèdit i crimi-

nització de la Plataforma i utilitza el xantatge dels treballadors per influenciar l'opinió pública. La plataforma creu també que l'ACA i les administracions competents (MAIH, ACCIO, Direcció General d'Energies i Mines) fan la vista grossa en els episodis de contaminació i agressió al territori i incompleixen promeses sobre sostenibilitat i que el diari co-

marcal *Regió 7* aporta únicament la visió de l'empresa i permet insinuacions de sabotatge (exemple: 27/06/08). Finalment els activistes asseguren que Comissions Obreres i el comitè d'empresa permeten el xantatge de l'empresa en relació al tancament de llocs de treball i accepten, així, les versions tendencioses de l'empresa Iberpotash.

Rebuig a les 165 noves naus industrials de Can Bages

Una manifestació que va aplegar més de 300 persones va recórrer els carrers de Castellar del Vallès el 19 d'octubre. Amb el lema "Aturem la destrucció del territori, preservem el Vallès", la marxa es va iniciar a la Fàbrica Nova, va finalitzar davant de la seu consistorial i va comptar amb una nombrosa presència del veïnat. Les presents van denunciar l'imminent destrucció del paratge natural de Can Bages, on s'hi volen instal·lar 165 noves naus industrials que significarà la desaparició de camps de conreu, bosc, un torrent amb zones d'elevat valor ecològic i un mas catalogat del segle XVI.

, així està el pati

CATALUNYA · LA GENERALITAT NO TÉ CAP PLA D'EMERGÈNCIA TOT I LES ADVERTÈNCIES DE LA FI DEL CRU BARAT A PARTIR DE 2015

El 70% de l'energia que gastarem el 2030 encara provindrà de petroli, gas i carbó

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

El panorama energètic de Catalunya és poc esperançador: talls d'electricitat a l'estiu, pujada galopant de la benzina i de les tarifes del gas, errors a les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs, contaminació de les ciutats i rius... Catalunya no està prop del col·lapse energètic, però sí que ha entrat de ple en la crisi energètica mundial. S'ha acabat l'energia barata i sense contrapartides -sobretot el petroli, que, segons les previsions de la Generalitat, podria arribar als 250 dòllars el barril el 2015. La majoria de científics i experts energètics, reunits a Barcelona aquesta setmana a la conferència de l'Associació per l'Estudi del Pic del Petroli i el Gas (ASPO), consideren que el pic del petroli es produirà entre 2015 i 2030 i exhorten els governs a posar-hi solucions basades en el canvi de consciència, l'estalvi de la despesa d'energia i l'aposta per les renovables. Tanmateix, el Pla de l'Energia de la Generalitat només preveu un increment del 6% -des del 2,4% actual fins al 9,15% el 2015- de la importància de les renovables en el consum d'energia a Catalunya.

El cap del programa de Prospec-tiva Energètica de l'Institut Català de l'Energia (ICAEN), Albert Morcego, reconeix que les previsions que manega la Generalitat actualment "són optimistes" i que "no hi ha cap pla d'emergència" en cas que el petroli arribi al pic abans de 2030 (la data límit amb que treballa el govern català). Tot i que, durant la conferència de l'ASPO, Morcego va insistir en l'objectiu del govern d'impulsar les energies renovables -solar, eòlica, biomassa- i l'anomenat *desenvolupament sostenible*, les dades del Pla Estratègic de l'Energia 2006-2015 i les previsions del pla d'acció per l'horitzó 2010 són sensiblement diferents. Per exemple, el pla preveu problemes de subministrament de petroli a Catalunya a partir de 2013 i creu que el preu del petroli pot arribar a 250 dòllars el barril l'any 2015, però no disposa de cap estratègia per reduir la dependència petrolera.

La fi del petroli barat

El petroli barat s'està acabant. I no ho diuen els ecologistes ni els científics. Algun acadèmic assegura que actualment ja hem superat el pic del petroli, que no és la fi del petroli sinó el moment en que l'extracció i refinament del petroli costarà més que el preu que podria pagar el ciutadà. Però no són visions apocalíptiques. L'Institut Francès del Petroli estima que el pic es produirà al 2015. El president de la petrolera Total, Christophe de Margerie, augura que el *peak oil* geològic es donarà a partir de 2020. També té claríssim l'imminència de la crisi petrolera el director general de General Motors, Rick Wagoner, que el gener passat va dir que "el canvi als cotxes elèctrics és ja inevitable" per la falta de benzina. El preu del petroli no deixa d'augmentar, les reserves minven i, en canvi, el consum augmenta.

El preu del petroli no deixa d'augmentar, les reserves minven i, en canvi, el consum augmenta, per això les activistes volen dir-hi la seva

Per això, abans que les empreses petroleres, gasístiques i nuclears imposin les seves solucions, els activistes volen dir-hi la seva. L'ASPO, una xarxa de científics i ecologistes preocupada per determinar la data i l'impacte del declivi dels recursos energètics va organitzar, amb el suport econòmic de l'ICAEN, les seves jornades anuals centrades en les *solucions locals* i la potencialitat de les energies renovables. Aquesta *xarxa informal* amb seu a Suècia està representada a l'Estat per l'Associació per l'Estudi dels Recursos Energètics (AEREN) i el seu president és Daniel Gómez. "Les conferències tenen l'objectiu de fer soroll, crear debat i elevar la consciència sobre la fi del petroli allà on van", explica Gómez des de l'auditori de les jornades al World Trade Center, però volen anar més enllà: "El pic del petroli és el nostre eix central, però sempre acabem parlant dels límits del creixement".

Nuclears al 20%

Un estudi de la Generalitat mostra que gran part de l'energia que consumim a Catalunya ve de fora i, per tant, és incontrolable. El 48% del consum energètic és generat pel petroli i un 23% depèn del gas natural: dos recursos finits que, segons la pròpia Generalitat, són "fonts cada cop més cares i escasses". Més enllà de la seva finitud i del seu preu elevat, l'ús de fonts energètiques d'origen fòssil a gran escala provoca tres quartes parts de les

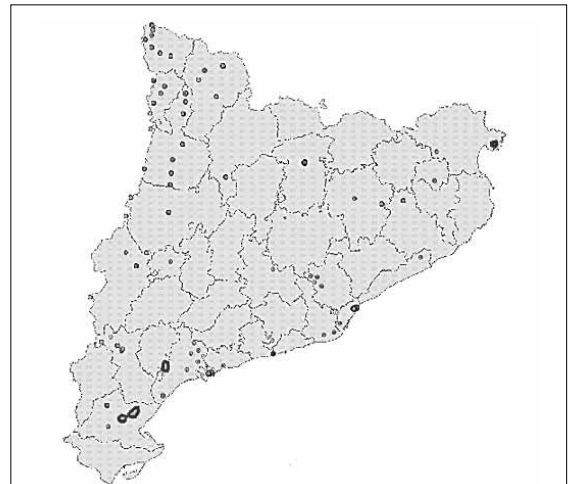
emissions de gasos d'efecte hivernacle. La resta del consum energètic català prové de les centrals nuclears -22,4%- i d'energies renovables -2,4%. La Generalitat reconeix que l'ús d'energies renovables és "limitat i inferior, proporcionalment, al d'altres països veïns o a la mitjana europea".

L'escenari energètic mundial i la possibilitat d'una crisi energètica seriosa els propers anys van aconsellar a la Generalitat "l'adopció gradual d'un model socioeconòmic diferent". Malgrat aquest objectiu, Morcego va explicar que el 2030 les proporcions de consum energètic es mantindran més o menys com fins ara i fins i tot s'eleva la despesa d'energia a causa del turisme, la construcció de carreteres o la producció industrial. Segons les seves prospeccions, prop d'un 70% de l'energia que consumim seguirà provenint del petroli, del gas i del carbó i, a més, les centrals nuclears mantindran la seva quota al voltant del 20%.

Energia vs. medi ambient

El govern català també vol assumir el repte de "construir un model territorial compacte" i "aprofitar totes les energies renovables locals". La solució als problemes energètics catalans passa, segons Morcego, per "aturar la despesa d'energia" a través dels "avencos tecnològics" i "de l'eficiència i l'estalvi". Respecte al primer punt, el propi Pla de l'Energia confia que "les properes dècades es produiran avencos tecnològics per solucionar el problema energètic, tot i que encara no són viables, ni tècnicament ni econòmicament, com el segrest de CO₂ o la fusió nuclear". Respecte a l'eficiència, el pla aposta per "establir uns límits al consum, però de manera que es puguin satisfer les necessitats actuals", és a dir, sense decreixement ni reducció de la despesa.

Un dels experts presents a la trobada, el catedràtic de Recursos Energètics de la UB, Mariano Marzo, aprofundeix en la qüestió del canvi de mentalitat: "A partir d'ara, si volem energia, haurem de patir contrapartides i, si no volem pagar contrapartides -nuclears, línia MAT, centrals elèctriques, parcs eòlics..., haurem de reduir el consum i la producció". Marzo, soci honorífic de l'ASPO-Espanya, creu que si Catalunya vol mantenir-se com a país industrial i receptor de turisme massiu patirà problemes per satisfer la seva demanda energètica els propers anys. "Jo defenso un canvi de model, però si els ciutadans volen consumir massivament, viatjar en avió cada cap de setmana i mantenir un gran teixit industrial com l'actual, s'ha d'acceptar la part dolenta de la producció energètica", la contaminació, la destrucció del paisatge o la concentració de centrals elèctriques. Per exemple, preguntat sobre la necessitat de construir infraestructures energètiques com la línia de MAT, Marzo respon a la gallega: "Volem mantenir el nostre ritme de consum energètic i el nostre nivell de vida actual?". D'això depèn.

Mapa de les centrals elèctriques a Catalunya

Mapa de les infraestructures de gas natural a Catalunya

Mapa de les infraestructures petroleres a Catalunya

+ INFORMACIÓ

www.crisisenergetica.org

The party's over. Oil, war and the fate of industrial societies.

Richard Heinberg

Blood and Oil. The dangers and consequences of America's growing dependency on imported petroleum. Michael T. Klare.

The End of Oil. Paul Roberts.

The last oil shock. A survival guide to the imminent extinction of petroleum man. David Strahan.

, roda el món

EUA · LA CURSA ELECTORAL, UN ESPECTACLE EN TOTA REGLA

‘Change?’

Yodenis Guirola
Nova York

La campanya electoral nord-americana avança, incansable, a mesura que la data d'elecció d'un president s'apropa. Cap dels dos candidats no perd espais per apuntalar els seus punts forts i assenyalar les febleses de l'oponent. Una cosa que ja és com un costum en les *modèliques* democràcies occidentals. La competició entre els dos candidats va des de les convencions de cada partit als connotats *cara a cara* davant les càmeres de televisió, en una lluita per vèncer l'altre donant respostes als temes més

El públic prioritza l'estètica abans que la raó en l'elecció política

cadents per les agendes de la futura administració. Així va ser el 27 de setembre passat, el dia 7 i el 15 d'octubre, durant el tercer i últim *assalt* entre dos oponents clamant victòria en una lluita contra l'altre, en aquesta espècie de metamorfosi que ha patit la contesa electoral de la societat *democràtica*. Tots dos contrincants, fins avui, han apel·lat a la paraula *change* com a sinònim del canvi esperat pel país del nord. En el cas dels demòcrates, fins i tot es pot entendre l'ús del terme, ja que deixant de banda el contingut ideològic almenys la plantilla ve d'un partit diferent al de l'actual govern. En el cas dels

republicans, representants de la mateixa administració Bush, la paraula ofereix molts dubtes.

Respecte l'estratègia republicana, val la pena apuntar alguns principis que s'han anat repetint i semblen especialitat de les dretes quan les coses no van bé. Durant la seva última etapa i a l'hora de decidir qui seria el candidat a la vicepresidència, com és sabut, el republicà John McCain va incloure en la seva estratègia de màrqueting electoral, més que una candidata, un rostre jove i ben cuidat, no menys conservador i republicà però, al cap i a la fi, un rostre jove i ben cuidat. Un dia abans que fos presentada, als EUA poca gent coneixia el nom de Sarah Palin, que uns dies després ja s'havia convertit en un autèntic producte de màrqueting electoral.

A ningú no se li escapa que la Convenció Republicana treballa a partir d'un pla de propaganda molt curós pel que fa als detalls estètics i els girs lingüístics, més que no pas en les aportacions de contingut. No és que Obama i Biden no facin el mateix, sinó que en el cas de McCain i Palin es fa més evident perquè ells mateixos són els primers interessats que la seva política no faci canvis substancials.

A la convenció republicana, durant el discurs de McCain, les càmeres es van centrar en la figura de Palin més que en la del propi McCain, com si fos ella qui es presenta a presidenta en lloc del mateix veterà. En el cas dels demòcrates presenta altres matisos. Obama és el referent -icona- candidat a la presidència i Biden amb prou feines és televisat, llevat de les presentacions públiques estrictament necessàries.

Pels republicans, la figura de Sarah Palin resulta determinant. El contrast entre el veterà de la guerra del Vietnam i la jove estèticament molt ben cuidada, mare de cinc fills, de costums conservadors i invocant el nom de Déu, resulta un curiós atractiu per un públic que, en l'elecció política, prioritza l'estètica abans que la raó de pes en el programa electoral.

La Convenció Republicana estructura el discurs de McCain al voltant del seu oponent. *"My opponent said..."* i, aleshores, el crítica com si Obama fos el causant de la desfeta de la política republicana de l'actual administració. Qualsevol referència a Barack Obama és demonitzada a la boca de McCain.

Paradoxalment, els republicans també parlen de 'change'

Els talls de càmera de televisió alternen entre un McCain rígid i una Palin enèrgica, amb el rostre meticulosament maquillat i pentinada per l'ocasió, a la usança de les càmeres. Uns detalls on res no és casual o espontani, sinó tot un tractament d'imatge que busca annuolar el rerefons real de la candidatura republicana.

Per Palin, la guerra de l'Iraq resulta una voluntat de Déu -expressat literalment per ella- i, per McCain, serien en aquelles terres fins a l'eternitat. És un clon de Bush fill i de Bush pare, al contrari del que es pot arribar a pensar quan s'apel·la a la paraula *canvi*, com si renegues del seu antecessor, com si

parlés des d'algun bàndol oposat al de l'actual administració. Al cap i a la fi, és el mateix partit, el republicà, que compta amb antecessors com l'actual president Bush o el seu pare i velles glòries com Reagan, Ford, Nixon, Eisenhower o McKinley, entre una llarga llista, passant pels disbarats de Calvin Coolidge entre 1923 i 1929 i Herbert Hoover, que el va seguir fins el 1933 i que va coincidir amb els forts sotrac de les crisis econòmiques dels obscurs anys vint i trenta.

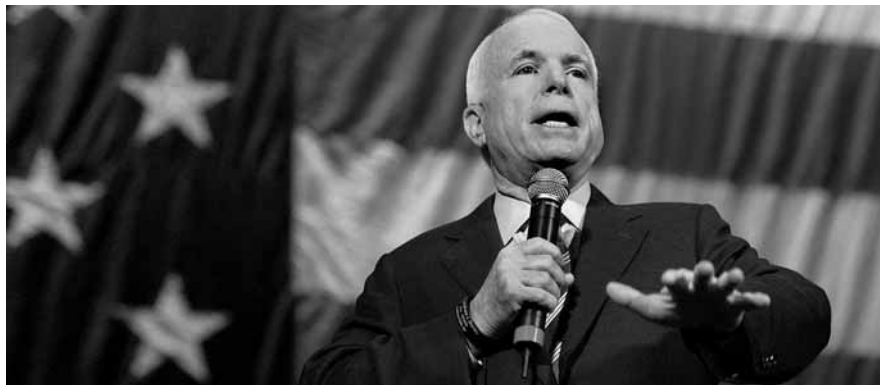
A hores d'ara, la paraula *canvi* -veint de llavis republicans-, encara que endolcida amb fotogènies atractives i sofismes, no deixa de ser una contrarietat. Amb tota seguretat, encara que paradoxalment els republicans també parlin de *change*, el radicalisme del partit republicà resta intacte en les seves línies més dures d'ultradreta neoliberal de principis de segle XXI. Tant la guerra de l'Iraq com les despeses bèl·liques a la regió de l'Orient Mitjà, les apel·lacions al patriotisme americà o els estàndards de desatenció del sector públic resulten clarament visibles en el programa de McCain/Palin. Qualsevol referència a l'actual crisi econòmica com a responsabilitat de l'administració republicana és desvirtuada amb audaçs girs del llenguatge que deixen la impressió de no tenir cap responsabilitat en els daltabaixos i més aviat prometen canviar el que McCain atribueix a demòcrates com Barack Obama. Paradoxes del món al revés, ja que ha estat durant aquests vuit anys d'administració republicana que s'ha produït la darrera devallada gairebé generalitzada de l'imperi nord-americà.

Probablement, algunes de les poques diferències visibles entre McCain i el seu antecessor resulten de les particularitats personals de cada un. A diferència de Bush, McCain ofereix una imatge més assossegada, segura i coherent que el seu antecessor, al qual no esmenta i amb el qual evita qualsevol associació, encara que això no signifiqui que l'essència de l'administració canvi. Dóna gràcies abans de prendre la paraula i repeteix els termes clau tal com han estat redactats, meticulosament, al guió de la fantàstica estratègia lingüística muntada per l'ocasió.

El radicalisme republicà està intacte en les seves línies més dures d'ultradreta

Ens trobem davant d'una escena estudiada on la imatge de l'actual president Bush amb prou feines és televisada. En efecte, no resulta gens convenient que els votants potencials i molts indecisos o abstencionistes, davant la imatge del senyor de les guerres, les torres bessones, el ja llunyà però reprès Afganistan, l'Iraq gairebé inexistent als mitjans del nord però constant proveïdor de ferretres i mutilats *americans*, el desastre de Nova Orleans i tantes altres peripècies de l'actual administració Bush, associïn la proposta McCain al capdavant del mateix partit!

, roda el món

A l'altra banda, com a contrast a McCain i Palin, Barack Obama encarna una alternativa democràtica més mesurada i que aposta pel canvi real: "change, change...", es llegeix als cartells de tota la Convenció Democràtica. No obstant això, també neixen dubtes sobre fins a quin punt podrà fer o desfer una administració democràtica amb Obama al capdavant, de manera que -de veritat- arribi a implicar un canvi radical en l'actual ordre de les coses al qual s'ha arribat als Estats Units. Sobretot tenint en compte que els republicans i la seva ideologia estan incrustats a la medul·la de les línies polítiques que tradicionalment han regit les administracions nord-americanes. Com podria aconseguir l'increment de la despesa pública Obama? Com suavitzarà la crisi creueta que afecta tots els sectors de la vida financera nord-americana sense que, d'aquí uns anys, torni a afectar la seva economia? En què quedarà la proclamació d'una nova regulació migratòria? I l'extensió dels serveis públics d'atenció mèdica i educativa? I la rectificació i indemnització als països devastats i víctimes de les incompta-

bles intervencions militars mal anomenades *humanitàries*? Què en quedarà de l'exercici de *mea culpa* i el rectificat per no cometre els mateixos abusos en nom de la *democràcia*?

Mentre els debats se succeeixen, la vida quotidiana continua. Dos afroamericans -un tocant els 50 i l'altre d'uns 30 anys- irrompen al metro, a Canal Street Station (línia vermella amb direcció al

Neixen dubtes sobre fins a quin punt Obama podrà fer o desfer si és president

Bronx), discutint. És fàcil veure que són d'un estil similar i fan una cosa estranya: com si fossin polítics fent campanya, venen *chupachups* a la voluntat als viatgers per guanyar-se la vida. Passen vuit parades, l'arenga es fa intimidadora. El més gran d'ells, enmig de l'espectacle, confessa a l'altre que està posseït pel crack i el jove li etziba que, si vol can-

viar, voti per Obama: "If you want to change, vote for Obama!".

Van baixar a la parada següent, una abans de Columbus Circle. El vagó va quedar en silenci. Només el sotragueig dels rails. Així camina la campanya. L'electorat quedarà en silenci quan les regnes del govern quedin a les mans d'un o un altre i les lla-minadures del màrqueting electoral hagin quedat en el silenci d'un sotrac passat. El nou president restarà subjecte als fils que mouen les empreses amb les quals està compromesa la seva campanya i, aleshores, serà el moment de passar comptes.

Però sempre queda el dubte de qui manarà en una societat que va i ve guiada per l'estètica i asfixiada pel poder de l'empresa neoliberal. Sembla que els de baix ho saben millor que ningú. Però, per aquests pobres que van pujar al metro ja està resolt. Ells, al cap i a la fi, molt probablement tampoc no arribaran a votar. Ja ho deia Guy Debord a *La societat de l'espectacle*: "unitat i divisió en l'aparença". Un regust que cada vegada es va fent més fort en el dia a dia de les paradoxes d'aquesta campanya.

GUATEMALA · EL FSA ACULL LLUITES DEL CONTINENT

El Fòrum Social Amèriques crida: "Aquí, una altra Amèrica és possible"

Maria Reyero
Guatemala

El Fòrum Social Amèriques (FSA), que va celebrar la seva tercera edició a Ciutat de Guatemala (Ixim Ulew, Terra del Blat), es va clausurar amb l'intent d'unificar resistències a nivell continental. La trobada va durar cinc dies d'activitats en els quals més de 7.000 persones van compartir experiències de lluita per construir alternatives al sistema capitalista.

El FSA es va iniciar amb una cerimònia ancestral maia per donar la benvinguda als milers de participants que van acudir a l'esdeveniment, una part provinents del procés del Fòrum Social Mundial, altres a títol individual o com a integrants de les delegacions de les diferents organitzacions vingudes d'arreu del continent. Els eixos que van marcar les temàtiques de les diferents ponències, taules rodones i actes culturals -fins a 369 activitats- van girar al voltant de les diverses experiències de resistència al neoliberalisme, de la dominació imperial, la comunicació i la cultura com a formes d'autonomia i de les lluites dels pobles indígenes originaris i afrodescendents d'Amèrica.

Al FSA s'hi van compartir lluites i alternatives al sistema capitalista

Tot i la diversitat de plantejaments i colors polítics i socials que van confluïr durant els cinc dies del FSA, la voluntat de crear un espai unitari de denúncia i oposició al sistema capitalista i neoliberal que assetja cada cop amb més cruïra el continent va propiciar la redacció de manifestos polítics on es van concretar propostes. L'Assemblea dels Moviments Socials va parlar de l'actual evidència del "fracàs del sistema capitalista" i va fer referència a la crisi econòmica internacional. També va enumerar les diferents resistències que estan rebent una nova empenta des dels movi-

ments socials: la lluita contra els tractats de lliure comerç i altres plans que, des dels Estats Units i la Unió Europea, s'estan impulsant per assolir el control econòmic del continent; la lluita per la defensa de la terra i els recursos naturals i la lluita contra la criminalització dels propis moviments socials.

Les representants dels pobles i nacionalitats indígenes d'Abya Yala -nom del continent americà abans de la seva invasió- van emetre un comunicat on afirmaven que, com a pobles originaris, en aquest Fòrum Social Amèriques havien trobat un espai "per coordinar les nostres lluites, enfortir les nostres organitzacions i reconstituir les nostres cosmovisions mil·lenàries com a alternativa per fer front al sistema capitalista que amenaça el futur de la nostra Mare Terra".

Així mateix, les diferents organitzacions feministes -que van treballar en un espai unitari anomenat *Territori de las Mujeres*- van denunciar els nous embats de l'heteropatriarcat i van fer una crida al respecte a la diversitat sexual i a l'alliberament de les dones de tot el continent, triplement oprimides pel fet de ser pobres, indígenes i dones.

El FSA va finalitzar amb una gran manifestació el dia 12 d'octubre, Dia de la Resistència Indígena, on es va recordar que a Abya Yala es crida unitàriament i amb més força que mai: "Aquí, una altra Amèrica és possible".

Mostra de Cinema
Barcelona, València i Palma de Mallorca

Titelles, concerts, poesia, exposicions, teatre i molt més.

Consulta la programació a www.marhaba.palestina.cat

III Marató cultural Benvinguda Marhaba Palestina
Del 28 d'octubre al 30 de novembre.

xarxa palestina, Palestina Catalunya, OPERATIVA ELLURE, SODEPAU, amal

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Els Mossos d'Esquadra trenquen el silenci mediàtic respecte Enric Duran

Un comunicat de premsa de Duran fa que els Mossos se sentin burlats i truquin a Europa Press

Enric Borràs Abelló

Ja fa més d'un mes que Enric Duran va protagonitzar una fuga sonada que va sortir a tots els diaris i mitjans de comunicació. Es tractava d'una fuga assajada i gens amagada, ell mateix va escriure un article de dues pàgines en una publicació que va pagar i on s'explicava que havia "expropiat" mig milió d'euros a trenta-nou bancs i entitats. Després de copiar tots els mitjans de comunicació durant els primers dies, el cas es va esfumar de les portades i va quedar silenciàtic. Davant d'aquesta situació, Duran va enviar un correu electrònic, divendres 17 d'octubre, on deia que encara no s'havia confirmat cap denúncia en contra seu i que, davant el silenci dels banquers i dels mitjans, potser

estaven disposats a no acusar-lo perquè no se'n parlés més. Per això avisava: "Davant de la falta de denúncies i per poder estar actiu en les mobilitzacions socials en aquesta conjuntura històrica en què ens trobem, aviat sortiré de la clandestinitat i tornaré a l'activitat pública".

La reacció dels Mossos d'Esquadra, que es van sentir burlats, no es va fer esperar. Al cap de poques hores i sense passar pel cap de premsa de la policia de la Generalitat, un alt càrrec dels Mossos va trucar Europa Press per dir-los que sí, que hi havia denúncies, que divuit dels trenta-nou bancs l'havien denunciat, que l'estaven buscant i que el trobarien. El comunicat d'Europa Press deia: "Els Mossos d'Esquadra estan investigant el cas i centralitzant totes les denúncies de les entitats, segons

han explicat a Europa Press fonts policials, que han confirmat que totes les entitats que havien concedit sumes importants a Duran ja han denunciat el cas per la via penal".

El que és segur és que Duran ha aconseguit que es torni a parlar del seu cas, perquè si no hagués enviat el correu electrònic segurament les presumptes denúncies de les entitats financeres no haurien arribat als mitjans de comunicació. No cal ser gaire imaginatiu per pensar que els Mossos i les entitats financeres han intentat dur aquest tema sense fer soroll, per evitar que surti als mitjans, no fos cas que algú prengués l'exemple de Duran. A més, o bé els mitjans -més enllà de la foga-nada del 17 de setembre- tampoc no han dedicat esforços a saber si ja hi havia denúncies, o les entitats financeres els les han amagades expressament. Sigui com sigui, encara que s'hagi intentat silenciar el cas, sembla que Enric Duran no perdrà que caigui en l'oblit.

> Benach diu que els polítics incideixen menys als mitjans

El president del Parlament creu que "els polítics tenen cada vegada menys incidència en l'agenda dels mitjans", perquè són qui decideix què és notícia i què no, segons va dir a l'inauguració de la VIII Jornada sobre mitjans de comunicació audiovisual que es va fer el dia 20 al Parlament. Segons Benach, és la vida política la que està "condicionada" pels mitjans de comunicació i no a l'inrevés. La VIII Jornada duia el títol *Societat, mitjans i política: drets i deures* i Benach la va inaugurar juntament amb el president del Consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Albert Sáez, i el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, Josep Maria Carbonell. Benach, doncs, no va tenir gaire en compte els seus companys de taula a l'inauguració, tots dos escollits pels partits polítics per controlar els principals mitjans de comunicació públics del Principat. EBA

PREMSA

Condemnen un periodista de l'ABC per titllar de terrorista un jove basc

El Tribunal Suprem espanyol rebutja el recurs del periodista i confirma la sentència

Joan G. Vallvé

El periodista del diari ABC Manuel Barrios ha estat condemnat a pagar 3.000 euros a un noi basc que havia qualificat de terrorista en una columna d'opinió l'any 1997. El Tribunal Suprem espanyol ha ratificat la condemna d'un procés judicial que ha durat més de deu anys i ha rebutjat el recurs que havia presentat el periodista, que havia estat condemnat abans per delictes semblants de lesió de l'honor.

El jove va ser absolt el 1997 per l'Audiència de Guipúscoa d'un delicte de desordres públics quan tenia catorze anys, però el periodista no estava d'acord amb la resolució judicial i, el març del mateix any, el va condemnar per la seva banda. A la columna que feia al diari ABC, va escriure un article que duia per títol *La síndrome d'Estocolm*, on es preguntava "quin impuls que no sigui provocat pel més pertinaç síndrome d'Estocolm pot obligar l'Audiència de Sant Sebastià a absoldre el terrorista

Iraultza, que va cremar un innocent amb el seu còctel Molotov".

Barrios és un periodista veterà que ha publicat diversos llibres com *Consigna: Matar a José Antonio*, on es pregunta "per què maten José Antonio Primo de Rivera, l'home que hauria pogut canviar la història". Tot i els anys que fa que treballa al món de la premsa, Barrios va intentar defensar-se de l'acusació de lesió de l'honor emprant-se en la llibertat d'expressió. El tribunal, amb més de deu anys de retard, ha dictaminat que Barrios sabia

que el jove havia quedat absolt de qual-sevol delicte i que "és evident que la informació publicada és constitutiva d'una lesió a l'honor, perquè no és necessari cap més raonament per explicar que els fets que s'atribueixen al demandant suposen una greu imputació atemptatòria a la seva persona, sobretot quan qui ho escriu hauria pogut comprovar que va ser absolt de qualsevol mena de delictes i, com correspondria, obviar per innecessària la informació, al marge de la seva legítima discrepància amb la solució judicial".

> Kosmopolis explora el periodisme del segle XXI

La festa internacional de la literatura, Kosmopolis, que es fa fins el dia 26 al CCCB explora alguns dels reptes del periodisme del segle XXI; és el cas del periodisme participatiu. El 23 d'octubre a les 17h, Dan Gillmor -inventor del concepte *periodisme 3.0*- parlarà del periodisme ciutadà, de la possibilitat que la ciutadania no només consumeixi notícies, sinó que les produeixi a través de les eines de publicació que es poden aconseguir a Internet. La ponència la farà conjuntament amb Francis Pisani, columnista de diversos mitjans internacionals. L'endemà a la mateixa hora, Robert S. Boynton, Amira Hass i Carles Porta parlaran de la renovació del nou periodisme de Tom Wolfe i de les dificultats del periodisme d'investigació avui. EBA

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Form Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Pastisseria Santacana

ESPECIALITAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

Terra d'escudella
CUINA CATALANA • WWW.TDK.CAT
C/PREMIA, 20 SANTIS - BCN 93 422 16 11

CORRE LLENGUA 2008
Dissabte 25 d'octubre
dinar popular a la
Plaça de Sants

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

KASAL DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cançons, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestionar:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M. L4 Via Júlia

, espai directa

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
 Copisteria Facultat de Biologia UB
 Copisteria Facultat de Física i Química UB
 Copisteria Facultat d'Empresarials UB
 GRÀCIA
 Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 19
 Infoespai · Plaça del Sol, 19
 Taifa · Verdi, 12
 Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
 Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29
 Quiosc · Plaça Revolució
 HORTA- GUINARDÓ
 El Tinter · La Plana, 10
 EIXAMPLE
 Quiosc Manu · Nàpols-Roselló
 Xarxa Consum Solidari · Rocafort, 198
 POBLENOU
 Taverna Itaca · Pallars, 230
 Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77
 CLOT
 La Farinera · Gran Via, 837
 CSO La Revoltosa · Rogent, 82
 SANT ANDREU
 Patapalo · Rubén Dario, 25
 Bar La Lira · Coroleu, 14
 Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17
 Andy Blue · Can Fabra
 Quiosc Comerç · Plaça Comerç
 Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10
 Quiosc 11 de Setembre · Onze de Setembre
 NOU BARRIS
 Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15
 Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274
 Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16
 Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82
 Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4
 CIUTAT VELLA
 AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal
 Pròleg · Dagueria, 13

Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15
 El Lokal · Cera, 1 bis
 La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34
 Quiosc Colom · Rambles
 Quiosc Tallers · Rambles
 Quiosc Canaletes · Rambles
 Quiosc Hospital · Rambles
 Llibreria Medios · Valldonzella 7
 SANTS
 Espai Obert · Violant d'Hongria, 71
 La Ciutat Invisible · Riego, 35
 Terra d'Escudella · Premià, 20
 Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA
 Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
 Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT
 Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4
 Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
 El Grillo · Libertario Llinars, 44
 CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
 Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
 Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
 Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
 Llibreria 22 · Hortes, 22
 Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2
 La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET
 La Krida · Sicília, 97
 Bar Línea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS
 Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5
 Anònims · Miquel Ricomà, 57
 El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT
 Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat
 Quiosc · Plaça del Repartidor
 La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA
 Ateneu La Maranya · Parc, 13
 La Falcata · La Panera, 2
 Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64
 Espai Funàtic · Pi i Margall 26
 La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ
 Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA
 Cafè l'Havana · Plaça Gispert
 Moes · Joc de la pilota, 9
 Els Carlins · Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI
 Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45
 La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT
 Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS
 Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF
 Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL
 Bar l'Obrador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT
 Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT
 Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9
 Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ
 Llibreria Recort · Major, 60

SOLSONA
 Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA
 CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
 Kasalet · Societat, 4

VALLS
 La Maria de Valls · Forn nou 26

VIC
 Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
 La Fornal · Sant Julià, 20

Contra la llei del silenci per la llibertat d'expressió

L'any 2006 i fruit d'un procés col·lectiu de debat i reflexió, va néixer el setmanari directa. Concebut com un mitjà dels i pels moviments socials, portem 30 mesos informant de la realitat a peu de carrer. Perquè la directa va néixer, sobretot, davant la necessitat de combatre la societat de l'espectacle i les dinàmiques de manipulació, ocultació i control de la informació instal·lades a casa nostra. Per

recuperar la reflexió crítica, la informació rigorosa i les propostes de transformació d'una societat a la deriva. En una societat radicalment individualista, desenes de persones han fet possible aquest projecte de resistència i desobediència informativa.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

PRESENTACIÓ DE LA DIRECTA
 Divendres 24 a les 19:30h
 a la Llibreria Dòria, al carrer
 Sant Tomàs número 6 d'Olot

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

DESCOMpte DIRECTA: Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau?" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
 al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
 Adreça _____ Correu electrònic _____
 Telefon _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'OPCIÓ DE COMPARTIR ARXIVS I INFORMACIÓ PER SOBRE DEL CONTROL DE LES GRANS CORPORACIONS CULTURALS

Els Òxcars: una gala sense precedents

Els primers premis de la cultura lliure se celebren a Barcelona

El dimarts 28 d'octubre es durà a terme a Barcelona la gala dels Òxcars, un espectacle de festeig de la Cultura Lliure. Aquest esdeveniment, en què seran presents artistes com Matt Black de Coldcut, Orxata Sound System, Griffi de Sólo Los Solo, Leo Bassi, Wu Ming, Pirate Bay, etc., constitueix l'acte central d'una setmana d'activitats i tallers on la ciutat esdevindrà la capital de la cultura lliure, un nou món que a poc a poc s'imposa davant la realitat d'una cultura restringida i elitista en mans de les societats de gestió com ara la SGAE. La Compañia Conservas i l'EXGAE són els organitzadors d'aquesta gala de set hores de durada, amb lliurament de premis, concerts i molt més. Els beneficis de l'entrada aniran destinats a l'assessorament i a la difusió de la cultura lliure.

Tedy Cobos
cultura@setmanaridirecta.info

El 28 d'octubre serà una nit especial per a la Cultura Lliure en molts sentits. La Sala Apolo serà la seu d'un esdeveniment de set hores ininterrompudes de música, cinema, ball, *performance*, teatre, emocions, karaokes, bufons, *nerds* i molt més, amb un denominador comú: la lliure circulació de la cultura i el coneixement. Serà una gala en què es reconeixeran i es publicitaran els nous canvis de l'era digital, en un context de revolució cultural sense precedents.

Aquests canvis ja fa uns anys que s'estan produint però fins ara es mantenen en una esfera alternativa, no eren gaire visibles o encara es podien etiquetar de perifèrics, d'estrany. Això, sembla que pot anar canviant: malgrat que en nom del progrés democràtic i de la protecció de la propietat intel·lectual s'intenti limitar o impedir l'ús d'eines com les plataformes P2P, els artistes de l'era digital fan servir majoritàriament les noves maneres de difondre la cultura. Mesures com ara el cànon digital experimenten un rebuig generalitzat, i entitats de gestió com la SGAE estan perdent la legitimitat com a gestors dels drets dels autors.

Mentrestant, la societat civil intercanvia arxius i informació de manera massiva a la xarxa.

Visualitzar i difondre l'entrada al 'nou' món

Amb la intenció de reforçar i visibilitzar tots aquests canvis, fa uns mesos es va inaugurar a Barcelona l'oficina EXGAE, una assessoria de difusió de les llicències lliures i crítica dels abusos de les entitats de gestió. L'EXGAE proporciona un servei d'assessorament legal a través d'advocats especialistes en la matèria per informar i defensar els afectats.

Ara l'EXGAE i la companyia de teatre Conservas han preparat la Gala dels Òxcars per celebrar i mostrar definitivament que les coses han canviat i que "ja som en el nou món". Els Òxcars volen evidenciar que la cultura que no segueix els *vells* patrons, que es nega a fer servir el *copyright* des de la voluntat de la lliure circulació de les obres, és cultura de primera línia, en majúscules, passi o no pels grans canals.

Un dels actes centrals de la jornada serà el lliurament de premis. Aquests no seran uns guardons competitiu, ja que no es tracta de qui és el millor en res, però sí que estaran emmarcats en una nit de glamur, festa

i aplaudiments que visibilitzaran alguns dels treballs de gran qualitat que s'estan fent des de la cultura lliure. A la gala hi prendran part més de 200 participants, personatges de tots els àmbits de la cultura nacional i internacional que a més col·laboraran en una setmana d'esdeveniments de tot tipus per exigir que la cultura deixi de ser una mercaderia en mans de les entitats de gestió i dels *lobbies* de la indústria cultural. Les categories del premi Òxcar seran Animació, Cinema, Literatura, Arts Escèniques, Música, premi Galileo Galilei, premi Demanda Segura, premi El poder de la xarxa i premi Estafa.

L'exemple d'en Manolito P2P

El premi Galileo Galilei el rebrà Pablo de Soto, que amb tan sols 24 anys va revolucionar el món d'Internet en crear Manolito P2P, una tecnologia per compartir arxius que no revela la identificació de qui es connecta, ni d'allò que s'envia a través de la xarxa. Manolito P2P és al darrere de programes per compartir arxius tan populars com Blubster, Rockinnet i Piolet. En Pablo, que ara té 28 anys, ha estat demandat per Promusicae i les discogràfiques Universal, Sony-BMG, Warner i EMI als jutjats del Mercantil de Madrid per haver creat tres webs que proporcionen programes P2P per a l'intercanvi il·legal de música protegida entre particulars. La fiscalia sol·licita una indemnització de 13 milions d'euros per haver incitat a la pirateria de continguts des de les seves webs amb un "evident ànim de lucre". Els demandants exigeixen a més la clausura de les pàgines web.

El premi Galileo Galilei va destinat justament a persones que han desenvolupat una tecnologia que reforça

una manera d'entendre el món contrària a certs poders fàctics. En el cas de Galileu va ser la invenció del telescopi la que va provocar el gir copernicà i és per això que fou demandat i perseguit per la Inquisició. En el cas de Pablo es tracta de la invenció d'una tecnologia per compartir arxius a la xarxa que afavoreix dràsticament la cultura lliure i ha estat demandat per les grans corporacions i entitats de gestió. En els dos casos l'avenç revolucionari es fa evident amb el pas del temps.

En Guillermo i els curtmetratges YouTube

Guillermo Zapata era un jove guionista de Madrid que va fer un curtmetratge. A l'hora de plantejar-se com distribuir-lo tenia diverses opcions: buscar una distribuïdora, enviar-lo personalment a festivals, intentar vendre'l a algun canal de televisió, etc. Eren uns dubtes pertinents després de tot l'esforç que suposa fer una obra cinematogràfica. Finalment va optar per pujar directament a Internet el seu vídeo i fer-ho amb una llicència *creative commons* "que permet la còpia, la distribució i fins i tot la transformació de l'obra gratuïtament, sempre que siga sense ànim de lucre i se cite l'autor". A hores d'ara el seu curtmetratge *Lo que tu quieras oír* és el tercer vídeo més vist de la història de YouTube amb 74 milions de descàrregues.

Aquests fets evidencien que les coses estan canviant, que ja no cal estar dins la gran indústria per disposar de l'audiència d'una superproducció de Hollywood. Guillermo, que actualment treballa com a guionista d'*Hospital Central* rebrà l'Òxcar de Cinema. Durant la gala es presentarà i es farà una projecció del seu últim curtmetratge *Y todo va bien*.

PROGRAMA DE LA GALA DEL 28 D'OCTUBRE

20.30 h. Lliurament de premis i actuacions: MattBlack (ColdCut) + Tantric Billy (UK): LiveLoom (show AV), Blender Foundation (Països Baixos): Big Buck Bunny (Animació 3D), 127.es (Enrique Sierra): Aerenev (actuació multimèdia), Wu Ming Foundation (Itàlia): *The new thing* (lectura musical), Pirate Bay (Suècia): Amenazas Legales (perfolectura), Griffi - Sólo Los Solo (actuació hip-hop), Guillermo Zapata: *Y todo va bien* (cinema), Pablo Soto (desenvolupador), The Bittorrent Man (USA), *nerd songs*: World Wild West, Leo Bassi (acció), FreeCinema (USA), cinema, Alan Toner (UK): *A day in life...* (videoliteratura), Molle Industria (Itàlia): Free Culture Game (joc), Platoniq (red) S.O.S & Burn Station, Realidades Avanzadas by Conservas (*performance*).

A l'intermedi: Presentació del llibre *Los piratas son los padres*
24.00 h. Festa i sessió de discjòqueis lliures: K-Sero + Off: TV [Telenoika.NET]: The 23 Copleyft Session (sessió AV), Filastine (Live Session) (USA), La Màquina de Turing (Live Set).

+ INFO

<http://exgae.net/los-oxcars/>
ENTRADA: 7 EUROS. GRUPS DE 10 PERSONES: 5 EUROS. ELS BENEFICIS DE L'ENTRADA ANIRAN DESTINATS A L'ASSESSORAMENT I LA DIFUSIÓ DE LA CULTURA LLIURE.

MÚSICA

25 anys cantant per la Pau

La Coral Primavera per la Pau de Mataró celebra el seu vint-i-cinquè aniversari recordant la massacre de Santa Maria d'Iquique

Directa Maresme
cultura@setmanaridirecta.info

L'origen de la coral Primavera per la Pau es remunta a l'any 1983. Durant la primavera d'aquell any diverses associacions matoronines van organitzar unes jornades de solidaritat amb Xile i l'Amèrica Llatina per commemorar el desè aniversari de l'assassinat de Salvador Allende. Emmarcada en aquest cicle, es va representar la cantata de Santa Maria d'Iquique, amb arranjaments del músic matoroní Genís Mayola, que es va convertir en el responsable musical del projecte fins a l'actualitat.

La bona rebuda que va tenir l'actuació va fer que un grup de persones que hi havia participat decidís donar continuïtat al projecte musical com una eina de lluita. Aquesta decisió es va emmarcar en el moviment de protesta contra la cursa armamentista, que a la comarca va donar forma a la Coordinadora del Maresme per la Pau i el Desarmament. Aquesta coordinadora es va presentar públicament a través d'una campanya que van anomenar Primavera per la Pau i que acabaria esdevenint el nom escollit per representar la coral.

Solidaritat internacionalista

Durant els seus vint-i-cinc anys de vida, la coral s'ha dedicat a cantar per ONG i diverses institucions polítiques i religioses. El seu president, Angel Puig, recorda especialment algunes actuacions com la que van fer en homenatge a Miquel Martí i Pol, el repertori ofert al Palau de la Música Catalana amb el compositor nicaragüenc Carlos Mejía Godoy o l'actuació a Santa Maria del Mar per acompanyar Rigoberta Menchú en un acte en solidaritat amb el poble de Guatemala.

Actualment la formació està integrada per una vuitantena de cantaires i vuit músics que assagen setmanalment. A nivell instrumental, al llarg dels anys la coral ha estat acompanyada per músics com Pedro Javier González, Domingo Patricio, Pepe Camacho -amb la coral des dels inicis- o Jordi Feliu.

Massacre d'Iquique

Divendres 10 d'octubre la sala de teatre del Foment Matoroní es va fer petita. Ningú no es volia perdre l'acte de celebració dels 25 anys de la Coral Primavera per la Pau, que recordava en especial el centenari de la massa-

cre obrera a l'escola Santa Maria d'Iquique, a Xile.

La joia de la celebració i el record de la massacre van impregnar els parlaments del president de la coral, el del director de la coral, Genís Mayola, encès i apassionat, així com la locució de la presentadora, Esther Pinart, amb un to solemne. Mayola va voler recordar una figura que els va acompanyar des d'un principi com a *alma mater* de la coral: l'indio Juan.

El concert va tenir dues parts. A la primera, un seguit de cantaires que formen o han format part de la coral van oferir un petit recital de música i cançons llatinoamericana, especialment de Víctor Jara i Violeta Parra. A la segona, la coral en ple va cantar la "Cantata de Santa Maria d'Iquique", composta per Luís Advis el 1970 per recordar la massacre. En acabar, un públic emocionat que omplia la sala de gom a gom els va dedicar un llarg aplaudiment.

Els actes d'aniversari de la Coral Primavera per la Pau continuaran amb l'edició d'un llibre que repassa la trajectòria de la formació, un CD amb cançons per la pau i la celebració d'un concert la primavera de l'any vinent.

MÚSICA

ENTREVISTA · FI-ASKO

"L'SGAE l'únic que fa és quedar-se els diners"

Més de nou anys lluint des dels escenaris. Amb dos discos autoeditats, aquest novembre enregistren el seu tercer treball i el desembre se'n van de gira per Mèxic. Sense deixar d'apostar per l'autogestió, els Fi-Asko de Sarrià de Ter fan punkcore sense fronteres.

Directa Girona
cultura@setmanaridirecta.info

Com i per què va sorgir Fi-Asko?

Va començar tot com la il·lusió de quatre adolescents que volien tenir un grup amb la diferència que vam fer un pas més i vam decidir comprar amplis i buscar un local d'assaig. És una il·lusió molt típica d'adolescents quan es creix escoltant La Polla Records.

Ha sigut important Sarrià de Ter en la vostra trajectòria?

Sí, perquè l'estil que fèiem s'enllaçava amb la tradició del poble. Un pilar important a Sarrià va ser l'Associació Apaga la Tele (ATV), que ja existia. Ens va facilitar molt la feina ja que ens va proporcionar un local d'assaig. Al cap d'un temps vam obrir un centre social, i això ens ha ajudat a conèixer altres grups, fer intercanvis, concerts... Fi-Asko i ATV han tingut sempre objectius comuns, com promoció de la música reivindicativa al marge del negoci de l'oci. Això també inclou treballar al marge de l'SGAE? Sens dubte. L'SGAE l'únic que fa és quedar-se diners. Els músics amb molta tirada de discos potser sí que reben alguna retribució de

l'SGAE però en el cas de músics petits la compensació que et tornen és molt poca. A part impedeix difondre música que tindria molta més sortida. Què trobarem en el vostre pròxim disc? L'edat aporta maduresa. El nostre segon disc, *Hoy empieza el resto de tu vida*, ja anava en aquesta línia, però el tercer aporta evolució musical i emocional. La principal diferència, però, és la qualitat, sobretot amb el primer treball.

També heu projectat una gira per Mèxic...

Sí, fa tres mesos era impensable que poguéssim fer una gira d'aquestes característiques. Al final s'ha fet realitat a partir de rebre un correu d'una productora de Mèxic que ens volien muntar una gira. Vam al·lucinar! Allí hi ha molt públic potencial per la nostra música.

MÚSICA

Albert Pla

La diferència
(El Volcán) Cançó

El novè disc d'Albert Pla abraça des de la *rumbeta aflamencada* fins al rock urbà, el *corrido* o la patxanga, per definir d'alguna manera aquesta "juerga catalana" que tanca el disc i que és un dels temes més aconseguits de *La diferència*. Un disc que inclou alguns temes que remetent al millor Pla -com "La collita", història quilomètrica d'un cigaret antiim-

perialista, o "Malos pensamientos", i d'altres que no tant. El que no es pot negar és que a Pla sempre li queda algun cartutxo per fer que els catalans de bé es posin les mans al cap. Destacar la tasca de Quimi Portet al capdavant d'una producció estripada i de Pascal Comelade que aporta orgues, acordions, pianets i teclats diversos. ROGER PALÀ

MÚSICA

Castanya contra Halloween

Blanca Balayà
cultura@setmanaridirecta.info

El pavelló municipal El Prat de Piera (Anoia) acollirà, el 31 d'octubre, la quarta edició del Castanyada Rock, un concert reivindicatiu que aquest any serà organitzat per l'entitat juvenil l'Espurna i que té com a objectiu reivindicar la festa catalana de la castanyada davant la gran publicitat mediàtica i corporativa que té la festivitats anglosaxona de Halloween. Enguany, el Castanyada Rock ha reunit un cartell amb La Gossa Sorda,

Strombers, Camarada Kalashnikov i Inershow.

El Castanyada Rock se celebra des de l'any 2004, tot i que l'any 2003 també es va fer però en format Correllengua. Des dels seus inicis ha estat organitzat per l'entitat juvenil Jovent de Piera i cada any ha comptat amb l'ajut desinteressat de joves de la vila. El Castanyada ha anat creixent de manera continuada en aforament, qualitat musical i repercussió cultural.

L'última evolució del festival ha estat aquest 2008 quan Jovent de Piera ha passat el relleu de l'organització a una altra entitat juvenil

piencia, l'Espurna, que va ser fundada per un grup d'amics l'any 2005 i que havia fet activitats modestes i en format petit. Entre aquestes activitats, destaquen els espectacles infantils amb xocolatades durant la Festa Major, els concerts de barri a l'aire lliure i la dinamització d'activitats adreçades a un públic infantil i juvenil. No ha estat fins aquest any que l'entitat juvenil s'ha fet gran amb nous membres i s'ha legalitzat. Això ha animat l'Espurna a muntar activitats, com el Correllengua 2008, juntament amb altres entitats.

MÚSICA

Estanislau Verdet

L'all ho és tot pels anglesos
(Música Global) Pop

Els amants del *kitsch* nostrat estan d'enhorabona: Estanislau Verdet torna a la càrrega amb una nova remesa d'himnes basats en el lletgisme, una filosofia que busca la bellesa en allò més *cutre*. *l'alter ego* del músic i productor Pau Vallvé aprofundeix en el seu particular atac contra la gent *guai*, *fashion* i *superunderground* en un

disc on col·laboren mites de la modernitat nostrada com Quimi Portet, Cabo San Roque i Tomàs Molina (sí, l'home del temps). Destaquen temes com "Som tots uns desgraciats", la brillant versió de "Dragostea din tei" dels romanesos O-Zone o "La vida em passaria al teu coll", on canta *reggae* vocalitzant com els Pirat's. R.P.

, expressions

LLIBRES

Vint anys i sis dies a les presons franquistes

Laia Bragulat
cultura@setmanaridirecta.info

L'edició d'aquest llibre, que testimonia els vint anys de reclusió a les presons franquistes del lluitador antifeixista Joan Busquets -el darrer maqui viu-, resulta molt escaient ara que el debat sobre la recuperació de la memòria històrica omple el pap d'una classe política que, en el seu temps -i encara ara-, va avalar i permetre la renúncia vergonyant de la *transacció democràtica* i va condemnar a l'oblit les persones que van deixar la joventut i -moltes- la vida a les presons del règim per lluitar contra l'opressió. Joan Busquets Verges, *el Senzill*, era un infant quan va esclatar la revolució i la guerra a la seva Barcelona natal, però aviat va entrar en contacte amb la realitat de la repressió postbèl·lica: "Vaig anar creixent en aquell ambient enarrit de terror permanent, d'obscurantisme, sota el lema de *Abajo la cultura*. La meua antipatia contra el Règim era cada dia més gran". A partir d'aquí, el relat s'endinsa en la seva presa de contacte amb el món de l'anarcosindicalisme, la primera detenció i estada en un penal -el setembre de 1946-, la coneixença del

grup d'exiliats llibertaris -ja a França-, l'ingrés a les Joventuts Llibertàries i la seva participació amb el grup de guerrillers de Marcel·lí Massana, Ramon Vila i tants d'altres en les tasques de transport d'armes, explosius i material de sabotatge a Catalunya. Sempre des del bàndol dels "irreductibles que no volien claudicar" i amb la clara intenció de salvar de l'oblit i reivindicar justícia per les persones que van patir l'opressió, Busquets ens acosta a les seves experiències carceràries, angoixants i sòrdides, però també de lluita, solidaritat i respecte. L'aïllament, la fam, les tortures, les humiliacions, els càstigs, l'arbitrarietat i el reguitzell d'injustícies que van haver de viure aquests joves combatents, però, no van doblegar el seu afany per la llibertat. Com diu Àngel Urzáiz -el seu company de reclusió al penal de San Miguel de los Reyes i amic- al pròleg a la primera edició: "... els seus valents comportaments davant l'adversitat van ser per als qui ens consideràvem experimentats en les lluites socials com una finestra oberta a un futur esperançador, una glopada d'aire fresc que arribava fins a nosaltres com una afirmació que ni les condicions més difícils no podien acabar amb el pensament llibertari".

El senzill. Guerrilla i presó d'un maqui

Primera edició en castellà: *Veinte años de prisión. Los anarquistas en las cárceles de Franco*, Fundació Anselmo Lorenzo, 1998. Edició ampliada i en català: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, agost de 2008. Col·lecció: Re-cordis, 1. Pàgines: 240

LLIBRES

La red en la ciudad. Anuario de movimientos sociales 2008

Pedro Ibarra i Elena Grau (coord.)
Icaria Editorial. Barcelona, 2008

Tradicionalment, s'ha conceptualitzat *la ciutat* com la forma de conuiu que permet multiplicar les oportunitats de relació amb el mínim cost d'accés i com a expressió de modernització social i industrial. Allò urbà com a símbol de la *societat* oberta d'individus versus una *comunitat* que predetermina fèrridament la vida de les persones. Aquesta concepció de ciutat -oportunitats econòmiques, polítiques, existencials- és la que sempre ha atret i atraurà milers d'individus que, en un exòde sense aturador, ja han convertit la vida urbana en la forma de vida predominant al llarg del planeta. Tanmateix, aquestes expectatives són difícils de resoldre.

Per una banda, el 20% de la població empadronada a Barcelona avui ho ha fet durant els darrers set anys. Per altra, a la mateixa ciutat, hi ha prop de 300.000 persones que viuen amb un ingrés inferior als 600 euros mensuals. I és en aquests moments -però també en altres contextos històrics de transformacions urbanes accelerades- que la concepció de la ciutat com a font d'oportunitats i de modernització entra en crisi i, o bé es generen moviments socials que produeixen conflicte, altertat i transformació col·lectiva o, aleshores, la tan lloada individualització urbana esdevé només sinònim de precarietat, solitud, frustració i malestar interioritzat. IVAN MIRÓ

LLIBRES

Heydrich i les agents del saló Kitty

Autor: Miquel Esteve i Valldepérez
Ed. Cossetània Edicions, 2008
Pàgines: 152

L'escriptor de les Terres de l'Ebre Miquel Esteve ens endinsa en un entramat que barreja la novel·la històrica, el suspens i la ficció. El marc són dues històries paral·leles amb l'element comú de la cosmologia de l'Alemanya nazi de finals dels anys 30. El protagonista és l'*Obergruppenführer* de les SS Reinhard Heydrich, conegut amb el sobrenom del *Carnisser de Praga*. Una approxi-

mació a la personalitat esfereïdora d'un dels dissenyadors del programa de depuració alemanya conegut com a Solució Final. A l'altra banda, una agent jubilada amb la mirada fixa, durant les vint-i-quatre hores del dia, al Tercer Reich. Un drama de conviccions i accions carregat d'incerteses i inseguretats que ha guanyat el XXV Premi de Narrativa Ribera d'Ebre. MARTA CAMPS.

PINTURA

La geometria dels estampats

Exposició de Maria Huerga a l'Espai Mallorca

Anna Farrés
cultura@setmanaridirecta.info

L'Espai Mallorca és un punt de referència per aquells que vulguin conèixer la cultura de les Illes Balears. Per aconseguir aquest objectiu, l'espai programa una agenda d'activitats ben variada. Entre elles, es pot gaudir de presentacions de novel·les, llibres de poesia, concerts, documentals, exposicions i un llarg etcètera. Aquest mes d'octubre s'ha inaugurat l'exposició de pintura de l'artista mallorquina Maria Huerga, anomenada *Perle Anchor núm. 8*. L'autora ja ha exposat la seva obra en diverses ocasions, principalment a Mallorca i a Barcelona, i és el tercer cop que l'Espai Mallorca acull el seu art.

La primera impressió que pot transmetre la mostra és que l'autora té la intenció de convertir les eines del pintor en teles, betes i retalls de paper d'estampar, que la condueixen a crear escenes nascudes d'una combinació d'estampats. Uns estampats que poden estar acompanyats de motius florals fusionats amb estructures geomètriques dins d'una gamma de colors pàl·lids. La delicadesa en el traç dels dibuixos, la tria dels papers i l'elecció dels colors, denoten l'essència femenina de Maria Huerga.

El seu treball està molt centrat en la invenció d'espais interiors, amb un marcat ressò de les arts decoratives. Segons Maria Huerga, els estampats que utilitza evocuen les habitacions on vivia durant la seva infantesa i els motius decoratius dels

propis papers d'estampar li recorden els que brodava la seva mare.

Així doncs, la sèrie de provatures que experimenta podria ser una intenció per redefinir els records i buscar-ne de nous que li siguin agradables.

'Perle Anchor núm. 8'

Gènere: arts plàstiques
Lloc: Espai Mallorca.
C. del Carme, 55. Barcelona.
Horari: De dilluns a divendres de 9 a 21h i dissabte de 10 a 14h.
7 d'octubre - 30 d'octubre 2008
Preu: gratuït
Web: www.espaimallorca.cat

LLIBRES

Producción cultural y prácticas instituyentes

Líneas de ruptura en la crítica institucional
Transform. DDAA
Traficantes de Sueños, 2008
Col·lecció Mapas. Pàgines: 245

El col·lectiu Transform publica en aquest volum un recull de les seves aportacions a la revista virtual sobre pensament *Transversal*. El plantejament del llibre -encarat a un públic acadèmic i a creadors culturals amb certa consciència (auto)crítica- posa en dubte la vigència dels models clàssics d'anàlisi sobre les

indústries culturals que s'han desenvolupat des de l'esquerra anticapitalista i aporta noves eines per explicar l'actualitat dels processos d'industrialització de la cultura en un escenari de producció postfordista, fent èmfasi especial en les condicions de precarització del treballador cultural. BLANCA BALANYÀ

CONTROVÈRSIES AÏLLACIONISTES DEL SOLDAT DEL 'REAGANISME'

'John Rambo': una mirada crepuscular i desencisada a la figura de l'antic heroi d'acció

El film ambientat a la Birmània en guerra apareix editat en DVD

En els seus moments de glòria, Sylvester Stallone va donar cos a un dels personatges paradigmàtics del cinema d'acció dels anys 80, l'excombatent John Rambo, una màquina de matar, la psicologia traumatitzada del qual es va anar difuminant per no espantllar els espectacles filobel·licistes que va acabar protagonitzant.

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Tot va començar amb l'adaptació de la violenta història d'un exsoldat errant que xoca amb un xèrif excessivament recelós vers els visitants. En veure's maltractat, Rambo reacciona amb un esclat de ràbia, convenientment suavitzat respecte a l'original literari. El vehicle de creació del nou heroi va ser *Acorralado*, un bon relat sobre la difícil reinserció dels veterans en una societat que volia passar pàgina d'una guerra impopular.

L'ambigüitat ideològica en què es movia la narració s'esvaïa al tram final, quan el protagonista atacava la societat civil i les institucions per haver abandonat una guerra que es podria haver guanyat, tot projectant un nacionalisme mal entès.

Segurament per les dificultats de popularitzar un personatge dedicat a matar agents de la llei, als films següents, Rambo es va convertir en un ninot itinerant del reaganisme. A *Rambo. Acorralado II*, va tornar al Vietnam per legitimar l'augment de la despesa militar, tot explotant els sentiments de l'audiència vers un problema tan sensible

com el dels presoners de guerra. Posteriorment, va viatjar fins a l'Afganistan per ajudar els *mujahidins* en la seva lluita contra les forces soviètiques. Sense cap rastre d'autocrítica davant la coresponsabilitat pròpia en els catastròfics jocs geoestratègics de les grans potències, *Rambo III* incloïa diàlegs foscament còmics, com ara argumentacions americanes sobre la impossibilitat d'enviar un país sense el suport autòcton -aplicables punt per punt a la invasió de l'Iraq. Si la primera de les seqüeles podria haver estat una bona pel·lícula de sèrie B, malmesa per una glorificació forassenyada de l'ús de la força, *Rambo III* era maldestra del principi al final, una cinta desafortunada que va dur la saga als llims durant dècades.

Èpica del desencís

Vint anys després, els Estats Units d'Amèrica han viscut anys d'alternança democràtica i el trauma de l'11-S. L'opinió pública sembla cansada de la mort de soldats propis, rebutja una política exterior obertament intervencionista i s'acosta a l'aïllacionisme. *John Rambo*, en part, explora aquesta sensibilitat sense

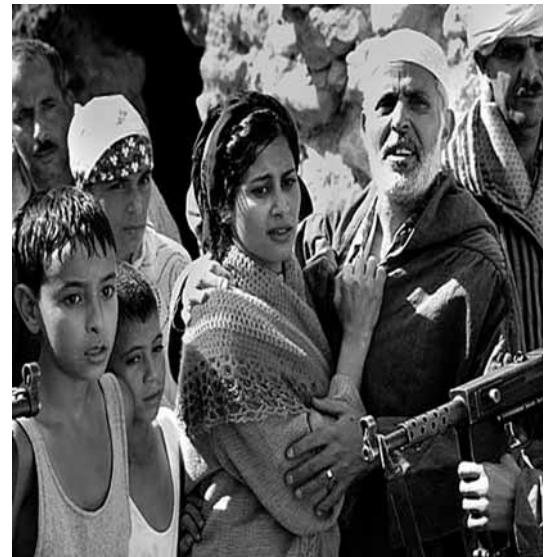
prendre partit clarament, encara que una de les primeres frases del protagonista sigui "fuck the world". La trama retorna amb un Rambo desencisat, només mogut pel desig d'ajudar una desconeguda, que ha de tornar a lluitar per salvar uns missioners idealistes endinsats en una Birmània en conflicte. Aquest esquema argumental dóna lloc a diferents interpretacions ideològiques i fins i tot alguna de mítica, un Rambo barquer que ha de rebel·lar-se perquè tot aquell qui du a la seva barca no tingui el mateix destí que els que viatgen amb Caront.

Durant els últims temps, diverses pel·lícules -amb major o menor vocació d'espectacle- han explotat cinematogràficament conflictes reals contemporanis, però poques ho han fet d'una manera tan salvatge i amb tan poques ganes de contextualitzar i allisonar com aquesta. De sorprenent intensitat i amb unes dosis de violència explícita extraordinàries, *John Rambo* és una obra molt contundent i concisa, una mena d'*Apocalypse now* decantada totalment a l'acció que juga amb certa estètica paradocumantal. Escarmentat d'excessos ideològics, Stallone deixa oberta la interpretació del film i resol el drama amb un joc de mirades un xic afectat, però que recupera encertadament l'ambigüitat perduda a les propagandístiques entregues precedents.

Mirades àrabs a través de la càmera

II Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani a Sant Feliu de Llobregat del 23 al 26 d'octubre

'Cartouches au loises' és un dels films seleccionats

Directa Baix Llobregat
cultura@setmanaridirecta.info

Aquest setembre el Cinebaix ha iniciat la seva quarta temporada al mateix temps que consolida el seu projecte cultural a Sant Feliu de Llobregat. Amb la seva proposta de cinefòrums, cycle de cinema clàssic, cycle de cinema infantil, passis i xerrades per entitats del poble i de fora i passis de pel·lícules per a centres educatius, ha esdevingut una de les activitats culturals més potents de Sant Feliu. Aquest any, a més, se celebrarà la segona edició de la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani, un projecte que enguany pot ser un referent dins el món del cinema al nostre país i a l'Estat espanyol. La idea neix del col·lectiu Sodepau, que treballa pel desenvolupament de xarxes de contacte entre la societat civil a diferents països del sud de la Mediterrània i la cooperació i el turisme alternatiu. Després d'un viatge al Líban, destrossat per les bombes israelianes l'estiu de 2006, Sodepau va decidir tirar endavant el projecte amb l'ajut de Cinebaix.

Una cartellera de set països

Així doncs, del 23 al 26 d'octubre es projectarà una selecció de setze pel·lícules (set llargmetratges i nou curts), amb un predomini de la ficció i dels gèneres com la comèdia, el drama o els dibuixos animats. Tots els títols han estat produïts per directores i directors de set països (el Marroc, Egipte, Algèria, Palestina, el Líban, Qatar i Tunísia) i la majoria de les projeccions es podran veure per primera vegada a Catalunya. Cada sessió

anirà acompanyada d'un debat posterior amb algun realitzador/a, actor o actriu, amb l'objectiu de despertar l'interès entre la població catalana pel cinema realitzat als països del sud i l'est de la Mediterrània.

La Mostra té la vocació d'esdevenir un espai de trobada i intercanvi dels professionals del món del cinema àrab, catalans i d'arreu de l'Estat.

La Mostra té la vocació d'esdevenir un espai de trobada

Paral·lelament es duran a terme un seguit d'activitats prèvies a la Mostra com un concert de l'Orquestra Àrab de Catalunya, un cuscús popular, animació infantil, o passis de vídeo per instituts de secundària. Es pretén vincular els moviments socials i les associacions d'immigrants del Baix Llobregat amb el propòsit de crear espais de participació social i intercanvi dels col·lectius que acostumen a quedar-ne al marge. Un exemple de com la societat civil pot generar projectes i convèncer les administracions que apostar per la cultura també és una necessitat.

+ INFO

www.cinebaix.com/mostrao8

, expressions

LIBRES

Onze anys exaltant la Turba

El casal de Valls commemora l'onzè aniversari alertant del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la ciutat que els va veure néixer l'any 1919

Magdalena Gil
cultura@setmanaridirecta.info

Aquest any 2008 el lema de l'aniversari del casal valenc no podia anar més d'acord amb l'actualitat: *Mossos d'Esquadra, ni fa 300 anys ni ara ni mai!* El desplegament de la policia autonòmica al Camp de Tarragona està previst per l'1 de novembre, tot i que la caserna de Valls encara s'està construint. Per donar una bona rebuda al nou cos policial, la Turba ha preparat un concert d'aniversari que se celebrarà el dissabte 25 d'octubre. Una festa que, com cada any, es fa coincidint amb la celebració de Santa Úrsula, patrona de Valls. Els convidats d'enguany són Komando, Maitips, Bandarra Street Orkestra, Pirat's Sound Sistema, Rauxa, La Makabra i Turba So Antisistema.

Un honor dubtós

L'arribada dels Mossos a l'Alt Camp té una significació especial, ja que Valls té el dubtós honor de ser considerada la ciutat bressol dels Mossos d'Esquadra, gràcies a la nissaga de Pere Anton Veciana, que els va comandar entre els anys 1721 i 1836. Pel que es desprèn dels estudis fets per la historiadora Anna Borrue i Llovera, la història de les esquadres arrenca de l'any 1719, quan la Reial Audiència i el Capità General de Catalunya -institucions que regien el Principat des de la recent ocupació borbònica- van decidir crear un cos de policia que posés ordre en un país inestable, ple de "malfactors i rebels antifelipistes". Bàsicament, la seva tasca era reprimir els opositors a Felip V i els desertors, entre d'altres "delinqüents". Es van dissoldre l'any 1873, però el 1880 van ser parcialment restaurades i van sobreviure

amb penes i treballs fins que, el 1893, van esdevenir l'actual policia autonòmica catalana.

Al principi només tenien tasques de vigilància al Parlament i a la Generalitat catalanes i en algun altre edifici oficial. L'any 1994 va començar el desplegament pilot a les poblacions de la comarca d'Osona. Actualment ja funcionen com a policia integral a gran part del Principat. Durant tots aquests anys, la policia autonòmica ha acumulat un bon grapat d'episodis sempre blasmatos pels col·lectius i organitzacions antirepressives: agressions, detencions sense fonament i d'altres pifies, molts cops silenciades pels mitjans de comunicació i d'altres difoses a tort i a dret per interessos del moment. Tot i la imatge de policia democràtica i de proximitat que s'ha ofert, els mossos han continuat, segons denuncien els moviments socials, implicats en nombrosos casos repressius.

Veciana, il·lustre de Valls

La Turba també aprofita la festa d'aniversari per recordar que l'Ajuntament de Valls continua tenint un retrat de Pere Anton Veciana a la sala de plens com a valenc il·lustre. Veciana va ser el primer comandant de les esquadres que, sota les seves ordres, es van dedicar a reprimir la població valenc que no volia sotmetre's al règim borbònic. A la xerrada que hi va haver el divendres 17 d'octubre es va parlar sobre aquest tema i, tot i que

va fallar una de les ponents -la historiadora Anna Borrue-, l'altre convidat -membre del col·lectiu Alerta Solidària- va fer un repàs a la història dels Mossos des dels seus inicis al segle XVIII fins que el govern de CiU la va tornar a erigir com a policia catalana, ja al segle XX.

El 2007 el Casal Popular La Turba va complir deu anys. Un aniversari que va implicar una activitat frenètica i que ha precedit un 2008 marcat per la reflexió interna de cara a enfocar la propera dècada de feina. Entre els actes de celebració, es va fer una exposició que va apropar el casal a la gent que el desconeixia o que mai no hi havia participat. Durant uns dies, la Turba va convertir la sala d'exposicions de l'Institut d'Estudis Valenc en l'espai interior del casal, amb unes grans reproduccions fotogràfiques de cada sala i la projecció de fotografies, vídeo i imatges que aprovaven els visitants al projecte. Després de venir la presentació del DVD *L'oblidat gest dels rebels* (veure peça) i, finalment, el llibre *10 anys de Casal Popular La Turba*, un recull exhaustiu de totes les activitats dutes a terme durant aquesta dècada, una crònica textual i fotogràfica dels deu anys de casal a Valls i una eina útil per qui vol saber què és, qui són i què volen fer els membres d'aquest espai. El llibre també contenia annexos amb l'*affaire* del Carnestoltes de l'any 2005 i un recull de l'índex de les revistes publicades des del casal: *La Talaia* i l'*Info-La Turba*.

Un gest rebel i present

L'oblidat gest dels rebels és un documental fet des del propi casal on els membres de la Turba expliquen com i per què van

arribar a formar part d'aquest projecte. Un documental fet des de dins per mostrar el potencial humà del col·lectiu.

EL REBOST

Herbes aromàtiques (II)

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll

Romaní (*Rosmarinus officinalis*)

Principis actius: l'essència de romaní conté càmfora, cineol, alfa pinè i borneol. Arbust perenne de la família de les labiades, d'entre mig metre i un metre i mig d'altura, de ramificació profusa, flors liles i nombroses fulles de color verd fosc. Creix espontàniament a les brolles de clima mediterrani. Floreix gairebé tot l'any.

Antieumàtic, antioxidant, antiespasmòdic, diurètic. Té efectes estimulants i tònic, afavoreix la recuperació de malalties respiratòries i de l'aparell digestiu (malalties hepàtiques).

En forma d'infusió afavoreix la digestió després de menjar copiosos, atenua els dolors menstruals i ajuda a buidar. Té efectes antisèptics en ferides i calma la tos. El seu ús extern (oli essencial, tintura) resulta molt útil com a relaxant muscular i per prevenir la calvície. En dosis altes, l'oli essencial pot ser tòxic pel sistema nerviós central.

Aromatitza tota mena d'olis, vinagres, aiguardents i s'usa en sabons i cosmètics. També serveix per aromatitzar espais (bosses d'olor) i espantar insectes. Pels romans era símbol de l'amor i de la mort. Diu la tradició que potencia la memòria, per això antigament els alumnes

de la Sorbona en prenen infusions a l'època d'exàmens. A Menorca existeix una varietat endèmica que creix torta i més planera, força rara a l'illa, que s'anomena romaní femella o flor revential.

A la cuina potencia molt el sabor del menjar, però cal anar amb compte perquè té un gust molt fort. Va bé pels estofats i les sopes, amb patates i verdures, a les amanides.

Paté de xampinyons amb romaní

Daurem una ceba gran en una paella amb un bon raig d'oli. Hi afegim una dent d'all i una cullerada de romaní picat. Poc després, hi posem 300 g. de xampis. Quan ja han tret l'aigua, incorporarem dues cullerades de farina i una de *miso* (soja fermentada) i mesclm bé uns minuts. Ho batem fins que quedi homogeni i ho deixem refredar a la nevera perquè qualli.

Farigola (*Thymus vulgaris*)

Principis actius: essència rica en timol i altres fenols.

Flavones, tanins, glucòsids... Arbust perenne, de poc més d'un pam, també de les labiades. De flors blanques i rosades, és tot un clàssic de la terra baixa i de la muntanya de la riba occidental mediterrània, perfectament adaptat als períodes eixuts i als contrastos tèrmics de la zona. Tiges llenyoses i resistents, fulles petites i envellutades -sovint amb les vores enrotllades- i quantitats importants d'essència i resina són estratègies perfectes per minimitzar les pèrdues d'aigua i resistir els freds hivernals.

Les àvies diuen que s'ha de collir Divendres Sant, així no perdrà la flor quan l'assequem. En tot cas -i donat que l'efemèride religiosa canvia cada any-, la collirem entre abril i maig, després de la florida, quan el sol ja ha eixugat la humitat de la nit. Infusionada estimula la digestió, evita la formació de gasos i obre la gana. Antisèptica, antibacteriana i cicatriç, molt usada en afeccions bucal i mal de coll

(gargarismes). Indicada també en les afeccions respiratòries i, fins i tot, per prendre banys tonificants, juntament amb romaní i espígol. L'oli essencial, exclusivament d'aplicació externa, és un bon relaxant muscular. Les seves virtuts gastronòmiques van des de gelats i licors, passant pel seu paper indispensable per aromatitzar carns, fins a la humil però imprescindible sopa de farigola.

Sopa d'all i farigola

En una cassola, enrossim els alls tallats a làmines en un raig generós d'oli d'oliva, hi afegim un grapat de farigola, aigua calenta i ho fem bullir. Salem la sopa, tanquem el foc i la deixem reposar cinc minuts amb l'olla tapada. Torrem una llesca de pa dur i la posem en un plat fons, hi aboquem la sopa al damunt i ho guarnim amb un esquitx d'oli i pebre.

Recomanem

Juan García Oliver
EL ECO DE LOS PASOS
El anarcosindicalismo en la calle en el Comité de Múscas en el gobierno en el exilio

MEMORIAS RUEDO IBERICO

BARCELONA
28 D'OCTUBRE.
PRESENTACIÓ DE LA REEDICIÓ DEL LLIBRE 'EL ECO DE LOS PASOS' DE JOAN GARCIA OLIVER.

19.30h. C. Joaquim Costa, 34.

Conferència i debat a càrrec de Ramón Lladó i Rafael de Iniesta, investigadors i especialistes del personatge. Organitza: Fundació d'estudis llibertaris i anarcosindicalistes, llibreria Rosa de Foc i Fundació d'estudis socials i culturals. Les memòries més apassionades i polèmiques sobre la CNT, la FAI i la Guerra Civil.

CNT MANRESA CSO VALLDAURA
3 ANYS D'OKUPACIÓ ANYS DE RESISTÈNCIA ANYS CREATS EN ACCIÓ
2005-2008 dissabte 25 d'octubre
21h La Penosa Historia de Penélope López (Cabaret clown per a adultes, Nunilá, Arties)
The Ajos Porros Band (Jart-Core Neo Rural, Proprius)
Afganistan Ye-Ye's (Hardcore, La Roca V.)
Total Arkada (Punk, BCN)
Desperdicios (Punk, Manlleu)
C/Jorbetes, 15
www.cnt-ait-manresa.blogspot.com
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
2 euros

MANRESA
25 D'OCTUBRE.
3er ANIVERSARI CSO VALLDAURA.
CNT MANRESA.

21 h. C. Jorbetes, 15.

Cabaret amb La Penosa Historia de Penélope López, i concert amb The Ajos Porros Band, Afganistan Ye-Ye's, Total Arkada i Desperdicios.

Més informació:
www.cnt-ait-manresa.blogspot.com

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARBERÀ DEL VALLÈS

23 d'octubre.

Conferència Dones Migrades i Mites de Gènere, a càrrec de la Sra. Mary Nash.
18.30 h. Biblioteca del CEIP Martí i Pol de Barberà del Vallès.
Ronda Santa Maria, 225.
Organitza: Xarxa Intercultural de Dones de Barberà.

BARCELONA

24 d'octubre.

Presentació del documental 'Desxifrant el Codi Lela'.
21 h. Riereta. C. de la Riereta, 5, baixos, Raval. Elaborat pel col·lectiu Donestech. Es debatirà l'experiència donestech i les relacions de les dones amb les tecnologies.
Més informació:
www.donestech.net

25 d'octubre.

Correllengua.
Tot el dia. Exposició "100 anys d'estelada". Pl. de Sants.

27 d'octubre.

Seminari d'economia bàsica: L'economia de Mercat. Producció, consum i estalvi. Ciutadans i empresa. Diner, preus i mercats financers. Inscripcions gratuïtes:
19h. Centre Cívic Can Basté.
Passeig Fabra i Puig, 274.
Organitza: Trobada Alternativa de Nou Barris i ATTAC.

29 d'octubre.

Xerrada: Simone de Beauvoir i el segon sexe
A càrrec de Rosa Rius Gatell,

professora de Filosofia, Universitat de Barcelona. 13.30 h. Golferichs, Gran Via, 491. Més informació: www.golferichs.org

Xerrada "Les claus de l'apodarament de les dones des de l'espai local".

19 h. Ca la Dona.
C. Casp. 38. principal.

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Del 24 al 26 d'octubre.

Jornades d'escalada a Cal Suís.
C. Finestrelles n.32-38. Més informació: calsuis@rusc.net i www.entrebastadors.info

MAÓ

25 d'octubre.

Inauguració del nou local de

l'Associació Centre Social de Barri.

C. Rosari 10
14h Paella. 16h Herbes, "Carajillada" i lectura del manifest.
17h Jocs per fiets i fiets.
19h Projectió de vídeos.
21h Actuacions.
22h Concert

OLOT

24 d'octubre.

Presentació de la DIRECTA.
19.30h Llibreria Dòria.

PRATS DE LLUÇANÈS

24 d'octubre.

Correllengua.
20h. Exposició i xerrada "100 anys d'estelada". Cal Bach.

VALLS

25 d'octubre.

Concert 11è aniversari Casal Popular La Turba
23h. Exposició i xerrada "100 anys d'estelada". Cal Bach.

Antisistema. 8 euros. Centre Cultural de Valls. Més informació: www.laturba.cat

VALL DEL TENES

25 d'octubre.

Correllengua.
16:30 Plaça de la Vila (Parets del Vallès). Lectura de poemes de Pere Quart. 17:30 Plaça del Voluntariat (Lliça de Vall) Lectura de poemes de Pere Quart. Arribada de la flama i lectura del manifest. 18:30 Acte central a l'Aliança (Lliça d'Amunt). Sorteig d'una panera. 21:30: Botifarrada popular. Concert amb Aleix Garriga & Xavier d'Edimburg.
Organitza: Comissió del Correllengua de la Vall del Tenes

VINYOLS I ELS ARCS

31 d'octubre

Concert Castanyada o8.
23h. Amb els grups: Xeicl, Skatacrack i La Carrau.
Organitza: Associació Cultural El Replà i Associació de Joves l'Era. Casal de Vinyols i els Arcs.

Sortim de casa

BARCELONA
24, 25 I 26 D'OCTUBRE.
ENCUENTRO BICICLISTICO Y MUTACIONES A DOS RUEDAS.

Tot el dia. Taller de Bicis Bicioxos Joaquim Valls 137. Nou Barris.

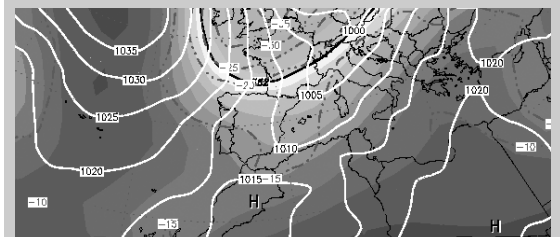
Tallers de bici i de soldadura, mases crítiques intergalàctiques, concerts, menjar bicicleta i música en directe, friclisme, etc.
Organitza: Bicioxos.
Més informació: //bicioxos.prouespeculacio.org/agenda/encuentro-biciclistico-y-muta

GIRONA
DIMARTS 28
MANIFESTACIÓ DE SOLIDARITAT AMB ELS ANTIMONÀRQUICS.

20h. Plaça del Vi

Amb les actuacions de:
Cesk Freixas i At Versaris

El temps que ha fet... i que farà

El dimecres 22 d'octubre creua un front que en principi no deixarà massa pluges, tot i que alguna tempesta localment podria ser forta. Fins dimarts de la setmana vinent el temps s'estabilitzarà i l'ambient serà assolellat. Segons la majoria de models de

previsió a partir de dimecres 29 d'octubre (plànol de dalt) una forta irrupció de vents del nord ens portarà un ambient fred, d'avançada tardor. Al Pirineu l'ambient es farà d'hivern. Les nevades cauran fins a cotes de 1.000 metres i les ventades seran fortes.

L'ENTREVISTA

Joan Busquets i Verges, 'El Senzill' UN DELS DARRERS MAQUIS CATALANS AMB VIDA

"Tots crèiem en un Nuremberg pel franquisme"

Joan Busquets i Verges, 'El Senzill', va fer de maqui amb el grup de Marcel·lí Massana. A l'esquena du una pena de mort commutada i vint anys de reclusió a les presons franquistes. Ara publica l'edició en català de les seves memòries: 'El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui' (Centre d'Estudis Josep Ester Borràs). Amb 80 anys, és un dels darrers maquis catalans amb vida.

Ivan Miró
entrevista@setmanaridirecta.info

Joan, d'on li ve el sobrenom? *El Senzill!* Els sobrenoms tenien la finalitat que sabéssim el menys possible de cadascú de nosaltres. Si un queia i anava a la presó, no sabia res dels altres.

El seu pare era anarquista, de la CNT. Era ebenista i quan va esclatar la guerra el van nomenar delegat del taller col·lectivitzat. Es van millorar els salaris i les condicions laborals. El patró treballava amb ells, sense privilegis. En acabar la guerra, va recuperar el taller i el pare va ser acomiadat. **L'any 1944 vostè treballava a la Hispano Suïza i ja va participar en una vaga.**

Participar és un dir, jo era una criatura! Hi va haver vaga per un *duro* més a la setmana, cantina i economat. Van donar la cara homes de la CNT clandestina i els va venir a buscar la policia secreta al taller perquè l'administrador els va denunciar. Els condemnaren a penes de més de deu anys de presó. Vaig participar a les recol·lectes per ajudar les famílies.

"Quan es van suprimir les guerrilles, les democràcies occidentals van reconèixer el regim de Franco"

Què l'impulsa a marxar cap a França? L'ambient opressiu en què vivíem, l'odi que ho impregnava tot i els salaris de misèria. El 1947 arribem a Perpinyà. Entro a treballar a les mines de carbó de Cransac i conec els llibertaris. Els comunistes em van anar al darrere, però van perdre el temps! Amb les Joventuts Libertàries distribuïa rutes i recollia diners pels que lluitaven o eren a presó. **I allà va pensar implicar-se en la lluita armada a l'interior.** Volia provar-me a mi mateix. Estava ple d'entusiasme i energia. Vaig entrar en contacte amb Marcel·lí Massana, que organitzava un grup per bai-

xar a Espanya. Com un neòfit, ho havia d'aprendre tot. En Massana m'apreciava molt perquè era el més jove. **Qui va formar part d'aquest grup?** En Massana, el Pometa, el Germal de Girona, el Rana, en Molina, el Tallaventes, en Pons, en Tragapanes i en Ramon Vila Capdevila, Caracremada. Gent com jo, res extraordinari. Encara que avui sembli quimèric, crèiem fermament que aquesta lluita portaria a l'alliberament! Espanya no estava reconeguda internacionalment. Les guerrilles tenien un gran sentit. Quan van ser suprimides, les democràcies occidentals van reconèixer el règim de Franco.

Quines activitats feien? Baixàvem armes, explosius i material de sabotatge. Des de França, passàvem per Berga, fins a prop de Manresa, a Cal Flequer. Caminàvem de nit, amb un pes terrible. Sortíem de la base amb 40 quilos, entre la metrallera, la munició, les bombes de mà, el plàstic, el menjar i la manta. A Manresa, hi amagàvem el material i tornàvem a França a buscar-ne més, fins que en vam acumular suficient. Aleshores en Massana ens va comunicar que s'havia acordat fer un sabotatge important. Vam tirar a terra més de 60 torres d'alta tensió i un quilòmetre de via del ferrocarril Terrassa-Manresa. Els franquistes van

quedar parats de l'envergadura de l'acció, un dels sabotatges més importants que s'han fet a Catalunya. **S'ha parlat molt dels maquis com a homes que anaven per lliure. Qui us recolzava?**

La CNT a l'exili ens donava suport logístic, armes. Però el 1949, quan es van produir les grans caigudes, ho va tallar. Va dir: "Estan matant tota la militància!". Abans ja hi havia gent que no estava per l'acció directa -com la Frederica Montseny o l'Esgleas- i aquesta posició es va imposar amb les caigudes. Van quedar grups com el d'en Massana, que es va desintegrar per manca de recolzament. I en Sabaté. El Quico aleshores estava a la presó -a França- i quan va sortir va continuar molt de temps, fins que va caure a Sant Celoni. També en Facearias. El que va durar més va ser en Caracremada, que deia: "La meua mort vindria si deixo de lluitar". Amb la seva paga de capità de l'Estat francès comprava els plàstics i les armes. Com un salvatge, a la muntanya, tot sol. Ara tiro un piló, ara un altre. Amb un tros de pa i un xoriço. **Al cap d'un any d'estar amb Massana, va baixar a Barcelona.** La vida a la muntanya és molt dura i vaig preferir incorporar-me al grup de Josep Sabaté, que actuava a la ciutat. Ens vam reunir uns 80 homes al Clot.

Quina barbaritat, semblava una manifestació! Enmig del carrer, en Sabaté anava d'un costat a un altre. No m'explico com es va fer una cosa així. **Què hi havíeu de fer tants homes a Barcelona?**

Atemptar, fer accions. Però no teníem diners. Alguns no tenien ni domicili! Es van haver de buscar diners a les banques. Allà van caure molts companys. Jo no vaig voler participar en cap atracament, pensava que anàvem de cap a la mort.

Com us van detenir?

A en Josep Sabaté, el van matar en una emboscada. Portava la direcció del meu pare a la butxaca. Van venir a casa i em van detenir. Vaig passar tres setmanes d'interrogatoris a la Via Laietana i, després, cap a la Model.

Els van fer un consell de guerra sumari, de 45 minuts, on els jutges, els testimonis i el seu advocat eren militars.

Estàvem condemnats per endavant.

Com entoma un noi de 21 anys una condemna a mort?

Em vaig revoltar de seguida! Però què pots fer? Em van condemnar a mi, a en Saturnino Culebras i a en Manel Sabaté. A ell el van matar pels seus germans, no tenia cap fet. Els van afusellar tots dos i a mi em van commutar la pena a canvi de passar vint anys a les presons franquistes.

"Els resistents hem estat completament oblidats a la llei de la memòria històrica"

La seva detenció coincideix amb un període que, a nivell polític, no era per fer-se gaire il·lusions.

Quan em van commutar la pena de mort, en Pons -amb qui havíem estat junts al grup d'en Massana i a qui afusellarien al Camp de la Bota- em digué: "A tu t'han commutat i jo estic content per tu. Però tens l'obligació, el dia de demà, d'anar com a testimoni al procés que es faci contra tots aquests botxins". Tots crèiem en un Nuremberg pel franquisme! Però l'any 1950 l'ONU reconeix Franco i el 1951 els Estats Units, la Gran Bretanya i França acrediten ambaixadors. La idea que hi hauria un Nuremberg es va esfumar.

I ara, com valora la llei de la memòria històrica?

Vols que et digui la veritat? Una merda. Els resistents hem estat completament oblidats. No hem entrat per la porta gran, sinó per la de servei. Volem ser tractats com la resta de combatents republicans! Però no per això ens doblegaran. Jo sóc un exmaqui i n'estic ben orgullós. No em pendeixo de res.

LA COLUMNA

'Eixams de mons formiguegen'

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Plovía. El vent ens escombrava del ras i ens menava envers la seguretat d'aquelles velles parets mestres, darrer vestigi de l'antic refugi. En el seu clos, el món en tempesta esdevenia petit i accessible. Els camins de fora es mantien com a escòrrecs interiors per a cada un dels qui, només dues hores abans, fèiem camí vers el cim. Prop del pom de dalt, un vent fort, aspre i gelat, ens havia fet girar cua. Les cares, fredes. Les mans, absents. Els peus, bullents. Els caps, infinits.

La conversa del no-res, fent camí, a poc a poc ho havia esdevingut tot. Reconvertides en reptes i preguntes, les paraules, llaçades unes amb altres, feien els mateixos camins que nosaltres. "La immensitat és oberta". Magalí baixava de la muntanya. S'escapava del llac gelat que havíem llucat dalt de tot. Camí del refugi, veïem somriure estrelles i, entre elles, una de sola que ens acompanyava, gairebé com de la colla. "Perduda en lo front del cel, com espiga en temps de sega, com el pregon de la frau, una efimera lluernà".

Les mans han recuperat el tacte i deixen de ser glacerols de carn. Els dits prenen consciència mentre ella, des de dalt de la volta del cel, respon els nostres interrogants amb més interrogants:

"No sóc la darrera, no. No sóc més que una llanterna de la porta del jardí que creies tu la frontera. És sols lo començament lo que prenies per terme".

Lescoltàvem per la finestra sense porticó, des de l'horitzó que és teulada, mentre la son es fon tan ràpidament com ho fa el fred a la vora d'un foc nou de ceparrons i sarments. Què ens importa el fred, el cansament i, fins i tot, el llac glaçat? En la nostra petitesa hi ha el nostre més preuat remei, l'escalfor de les preguntes que ens porten a encara més preguntes. No ens calia patir per res, perquè més enllà de nosaltres, Magalí havia trobat vianans secrets que relativitzaven dolors propis, amargors comunes...

No ho sabem, però ara ja ho intuïm. "L'univers és infinit, pertot acaba on comença i ençà, enllà, amunt i avall, la immensitat és oberta. I allà on tu veus lo desert eixams de mons formiguegen". Així sigui. Més enllà.

